

Midnattsröpet

Nr 5-6 • 1983 • Årg 24 • Pris kr 8:—

Marchata-Du, vår Herre, kom!

Välkommen till **GÄRDSHYTTANS GÅRD**

Se sid. 20-21

Reportage:
**STINA
FRIDOLFSSON**

Katrin har haft förmånen att växa upp i ett hem där man alltid sökt först Guds rike och hans rättfärdighet. Och hon bär arvet vidare. Allt som växer fram under Katrins flinka och händiga fingrar, är trosstärkande. Det har församlingens uppbyggelse som mål. Katrin har kommit underfund med hemligheten till framgångsrik mission: Att ge sitt liv för andra. Och det fungerar i Santo Domingo liksom i Sverige.

Katrin Dahlberg, 22 år:

**— Härligt
få satsa
sitt liv
för Jesus!**

□ Det är några syskon med efternamn Dahlberg som utgjort kärntrupp i det pionjär- och uppbyggnadsarbete som skett genom maranatafolkets storfamiljer och företag på olika platser i Sverige. Katrin är en av dem, och nu har vi fått den stora förmånen att välkomna henne till Santo Domingo. Katrin, ung och ihärdig, med livsaptit och klar vision om Guds möjligheter och Guds plan med sitt folk. Alltid till tjänst — med gitarr och

och sång, lovprisning och förbön; med matlagning, sömnad, städning. Ingenting är för besvärligt och tråkigt.

Katrin har fått en speciell utrustning, ett arv från anfadern Erik Dahlberg, känd från alla kopparstick han gjorde under 1600-talet. Hon har en konstnärlig gåva att rita, texta, måla och komponera allt från blomuppsatser, kläder och lay-out. Under de två senaste åren har hon varit heltidsengagerad på vårt tryckeri i Stockholm. Heltidsengagerad säger dygnets flesta timmar. Tidningen Midnattsropet har fått sin form under Katrins skickliga händer. För Katrin har det aldrig varit någon tvekan i insatserna. Hundra procent för Jesus! Det gäller att vara med och bygga upp Guds verk. Att satsa sitt liv i ett arbete som bär frukt för evigheten.

Egentligen är Katrin ovanligt benådad. Hon har haft förmånen växa upp i ett hem där man alltid sökt först Guds rike och hans rättfärdighet. Utanför det lilla samhället Norsjö finns föräldrahemmet. Där var det vanligt att man samlades till bönemöten, bibelstudier och sång. Katrin blev frälst som nioåring efter att ha hört en

predikan om Jesu tillkomme. Vi satt vid det stora, mäktiga, blågröna Karibiska havet och samtalade.

— Fastän vi var så små, gjorde vi enormt djupa andliga erfarenheter. Vi hade tålmöten i Norsjö med bönenätter. Och vi barn var med, mötte Gud och sjöng i anden. Det har satt förblivande spår i mitt liv.

— Har du aldrig varit frestad att lämna din barn-domstro? Följa skolkamrater ut på nöjen...?

— Vi var ju så kända. Alla visste att vi var med i Maranata. Och vi hade ingenting gemensamt med kamraterna. Katrin gör en paus; funderar en stund innan hon fortsätter: Egentligen är det isoleringen hemma som bevarat mig. Vi hade väldigt enkelt. Mina föräldrar lever ju bara för Guds verk. Ingen fin standard. Mammans och pappas umgänge var mest litet underliga människor, som var utmobbade i samhället. Såna som behövde hjälp. Och då hade man ju inte lust att ta med sig kamrater hem heller. Genom tidningen Midnattsropet och kassetband med bibelstudier och andra möten från Stockholm fick vi andlig uppbyggelse.

De äldre syskonen flyttade i tur och ordning ned till Stockholm för att delta i för-

samlingsarbetet. Trots att de väl kunde ha behövts i det myckna arbetet med lantbruket hemma, hushållet och bokkaféet Klara Toner, som mamma Sandy så trosfriskt öppnade, så sände föräldrarna barnen med fullt förtroende, glädje och välsignelse till bibelskolan, undervisningen och arbetet i Maranataförsamlingen i Stockholm. Och för Katrin stod det självklart att hon direkt efter avslutad skolgång också flyttade dit. Föräldrarna Sandy och Amos har alltid förstått vikten av helhjärtat engagemang för att bli bevarad. Och deras fasthet och förtroende för maranataförsamlingens arbete, har skapat förutsättningar för Katrin och hennes syskon att hängivet och tveklöst satsa sina liv i uppbygg-nadsarbetet. En gång besökte någon tryckeriet i Stockholm och uttalade sin beundran över de konstnärliga anlag och den utrustning Katrin har. Personen i fråga tyckte också det var skada att Katrin inte bättre utvecklade dessa anlag och utnyttjade möjligheterna att göra karriär. Katrin hade smält roligt åt episoden:

— Här har jag väl verkligen fått användning för och utveckling av mina anlag! Katrin, praktisk och snusfornuftig, har redan gjort sitt

val när det gäller hur hon ska använda tid, talanger och krafter. Hon vill satsa tillsammans med trossyskon och vara byggnadssten i ett Guds verk.

— Det är så härligt att få satsa sitt liv, när man känner att vi är ett — alla har samma vision, och det blir naturligt att ge sig helt för en gemensam sak.

Katrin är inte mångordig. Men när hon dukar till kvällsmat med nystruken duk på bordet, och med små resurser använder kärlekens uppfinningsrikedom att skapa feststämning, upplever vi den visionära, uppbyggliga och trosstärkande anden. Ett födelsedagskort — en ny söt klänning av ett tyg som förut bara låg och såg tråkigt ut — ja, det är så många olika ting som växer fram genom Katrins uppfinningsrikedom och händighet. Katrin är verkligen en evangelist. Ty det hon gör har församlingens uppbyggelse till mål. Hon inkarnerar redan, så ung hon är, det ord Jesus gett som anvisning för sina missionärer i alla tider: "Om icke vetekornet faller ner i jorden och dör, så förbliver det ett ensamt korn; men om det dör, så bär det mycken frukt."

forts. sid. 34

ARNE IMSEN

EN VÄCKELSES DÖDSDOM

Från Kölingared 1927 till Nyhem 1983...

□ "Den som inte lär av historien är dömd att upprepa den", säger det beaktansvärda ordspråket. Ett besök på pingströrelsens årliga generallmöte i sommarfagra Nyhem 1983, gav visdomsorden konkretion med en så logisk precision, att man helt förbryllat funderade om konferensledningen helt naturligt upphöjt dem till samlande tema. Årets Nyhemsvecka gav oss nämligen historien i glasklara repriser, men alltid med ombytta roller.

□ Med samtidsförankrad teologi och terminologi inmutades världsvant evangelisation, ekumenik, ekonomi och gudstjänstliv. Från tribunen hördes kända och rutinerade konferenslejon med oskriven men självklar rätt till talarstolen. Modernt, välregisserat och störningsfritt flöt dagarna fram utan spänning och dramatik. Det enda märkbara irritationsmomentet hade tydligen de många polisuniformerade ordningsvakterna, som kämpade modigt och tappert för att förhindra spridningen av ett obekvämt flygblad till deltagarna. Trots den smakfulla inramingen av en förtjusande natur och sin horisontala enhet och harmoni, behärskades hela området av ett vertikalt kaos, en andlig språkförbistring, som förr i tiden var vanlig endast i flerspråkiga samfundsförsamlingar.

□ Man trodde knappast sina egna öron, när man från talarstolen i detta jättetält manades till organiserat ekumeniskt engagemang i ett kristenhetens riksmöte, som de flesta åhörarna måste ha lärt sig betrakta såsom eskatologiska manifestationer för ändetidens alltmer avancerade skököväsande. Trycksvårta rodnar inte, och tidningen Dagens reporter förefaller inte vara påtagligt generad av den närgångna uppvaktningen. Så här manande publiceras appellen:

" - Var är ni 100 000 pingstväänner? undrade han. Ni är väl inte uppblåsta över er egen andlighet och styrka och vill gömma er troserfarenhet i den kristna tron och ställa ljuset under skåpan.

Som jämförelse till att bara 30 personer anmält sig till riksmötet från pingstförsamlingarna berättade han att 500 har anmält sig från Svenska Missionsförbundet. Det är 25 procent från SMF, medan det bara är en och en halv procent av riksmötets anmälda deltagare som är pingstväänner. Totalt är 2 000 anmälda till J-83.

- Genom Svenska ekumeniska nämnden, Svenska missionsrådet och Sveriges kristna ungdomsråd är ni delaktiga i inbjudan och värdskapet till riksmötet.

- Det är en skam för svensk pingströrelse att bara vara repre-

senterad av 30 personer vid det allkristna riksmötet till vilket ni själva står som inbjudare.

- Se till att ni blir lika bra representerade som Svenska Missionsförbundet med sina 25 procent.

*** Till pingstväännernas försvar kunde dock generalsekreteraren upplysa om att de två första som anmälde sig till J-83 var pingstpastorerna i Jönköping, Bo Hörnberg och Norris Leffler med nummer ett och två bland riksmötets 2 000 anmälda. Pastorerne Norris Leffler och Elon Svanell har aktivt förberett J-83. Pastor Björne Erixon är en av de tunga personerna som sekreterare i sektionen som behandlar miljöfrågorna.

- Låt inte era bröder skämmas för att ni är så dåligt representerade i J-83, var generalsekreterarens slutord."

□ Man tar sig förbryllat för pannan och spanar förgäves över det förslamade folkhavet efter en signal till en sund reaktion mot den sensationella värvningskampanjen för den svenska kristenhetens riksmöte i Jönköping under sensomarmaren detta år. Det är möjligt att en och annan i denna mångtusenhövdade skara påtagligt anfäktades av associationer från gångna tiders nyhemsveckor, så att de fortfarande mindes, vad som sagts, beslutats och publicerats i pingströrelsens sommarkonferenser några årtionden tidigare. Men alla var trollebundna i ett järngrepp. Tystnaden var total, och helt fri från hörbara protester.

□ Gulnade blad från Evangelii Hårolds första decennier kan ge dokumentation och erforderlig hjälp att fylla ut eventuella minnesluckor. Bibelstudieveckan i Kölingared 1927 angav på sitt sätt umgäengesformer, attityder och kurs, då tidens allmänt uppburna allianssträvanden analyserades med sveklös trohet mot urkunden som självklart postulat. Det glorifierade världsskyrkomötet i Uppsala ett par år tidigare, hade satt sina djupa spår i hela den svenska kristenheten, men från talarstolen i Kölingared 1927 värderades alla dessa glamorösa allianssträvanden på följande sätt:

"Om man för ett 20-tal år sedan hade föreslagit troende kristna i vårt land allians med t ex katoliker, hade de alla tagit hatten av och sprungit sin väg. För tjugo år sedan skulle alla frikyrkliga bestämt gillat den ställning, som vi pingstväänner intaga till de moderna allianssträvandena. Men nu är det annorlunda. Nu synas de frikyrkliga ledarna ej sky allians med några, knappast med själve påven i Rom. Förr visste de frikyrkliga, att de hade verkliga bibliska sanningar att föra fram och att stå för. Många av dem hade fått utstå både fängelse och andra lidanden för sin tro. Och det var just därför, att de ej kunde svika dessa sanningar, som de fingo lida. Talaren hade hört sin egen mor berätta,

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/23 52 30
Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Prenumerationspriset är Helår 60:-, Halvår 32:-, Lösnummer 5:50. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", d v s prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras

senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1983.

Falsk Jesusrörelse stoppades

När Jesusrörelsen kom till Sverige engagerades många ungdomar i utåtriktad evangelisation. Men tyvärr fick Jesusrörelsen också en del negativa avläggare.

Dagen slog larm om en av dessa, »Christ is the Answer», ungefär samtidigt som denna »Jesusrörelse» tänkte genomföra en massiv värvningskampanj i svenska kyrkor och kapell. Dagens avslöjande reportage, som visade hur medlemmarna var helt i ledarnas händer, satte stopp för 80 av 100 planerade möten över hela landet.

I TRYGGA OCH VÄLÖMBONADE svenska hem, så fjärran från allt fysiskt och psykiskt slaveri, sitter några ungdomar och laddar sin omgivning med desillusionerade avhoppares bittra jeremiader och tidningen Dagen ställer opportunistiskt upp som professionell gräterska. Enstämigheten är ju bestickande och trovärdigheten dokumenterad när dessutom omvittnat hederliga och nyktra medborgare ur anonymitetens säkra borg, kliver fram för allt folket och med påtaglig sinnesrörelse beklagar förlusten av en myndig dotter som om hon skulle ha kidnappats av terrorister och levde i konstant avsaknad av all personlig frihet.

Detta Dagens tarvliga försök till undersökande journalistik håller emellertid inte ens inför en ytlig granskning, men kan förmodligen övertyga en dresserad läsekrets. Tidningen förtiger nämligen medvetet avgörande fakta och agerar part i trängst mål.

Samtidigt som indignationen ohämmat får flöda genom spalterna mot en harmlös och ganska marginell företeelse det här är fråga om, bedriver tidningen ogenerat en offentlig flirt med historiens äldsta och i särklass största förförare och förtryckare, med oräkneliga människomassor i sitt järngrepp. I detta nu håller denna maktberusade kyrka i namnlöst lidande hundratusentals individer, som den bundit till sig och dömt till livslång fångenskap genom klosterväldets omänskliga konstitution och globala utbredning. Under de senaste decennierna har vi med förundran och bestörtning bevittnat hur den kristna rikstidningen med karismatisk dimridåer aktivt medverkat till att den imperialistiska klerikala världsskåken också gjort ekumeniska närmanden till en paralyserad protestantisk frikyrklighet. Kan det vara den älskogen fenomen som Christ is the Answer stör?

IMPORTERADE OCH INHEMSKA pop- och gospelgrupper med kristet förtecken har av kristen veckopress, kristna förlag, församlingar och samfund på lokal och riksnivå getts marknadsmässiga möjligheter att kommersiellt exploatera ungdomlig entusiasm i auktoriserade arrangemang och tillställningar i kyrkor och profana lokaler. Utan något missionsärende eller någon evangelisk substans har de fått full rörelsefrihet för sitt artisteri, medan ett evangelisationsteam med omvittnat uppoffrande nit och själavinnande glöd, på grund av uppförstorade brister diskvalificeras och sägas av såsom ett väsensfrämmande element i vår rumsrena kristenhet.

Verkligheten är nog annars den, att svensk kristenhet är i trängande behov av orädda erövrande ungdomsdivisioner med initiativ i mångmultipliserade former. Episoden är illavarslande nog. Tillsammans med andra tydliga tecken vittnar den om att en front- och attitydförändring håller på att växa sig fram i dominerande kretsar av svensk frikyrkighet. En hoppingivande epok är passé. För ett okonventionellt missionerande jesuskolk finns det, tragiskt nog, intet rum i härbarget.

huru hon en mörk kväll, för att ej bliva stenad av rasande motståndare, hade måst smyga sig bort till en vik av Väner för att där undgå dopet. Det är helt naturligt, att man, då man varit med om sådant, ej sedan kan anse dopet oväsentligt, och utan vidare pruta av på den sanningen för att få allians med dess motståndare. Baptisterna ansågos nog fördom mycket partiska, men det var nog en partiskhet, som Gud bekände sig till. Att hålla fast vid de bibliska sanningarna, som Gud gjort levande för våra hjärtan, är icke partisinne. Partisinne är att hålla fast vid människor och mänskliga inrättningar, så att ej Guds riksintresse blir medelpunkten i våra strävanden. Det har nu emellertid blivit mycket annorlunda bland en stor del av baptisterna. För att kunna alliera sig med andra frikyrkliga samt med världskyrkorna, hava de måst låta kärleken till sanningen fara."

Såsom allmänna regler enades man tydligen om följande punkter för en samlad front mot synkretistiska tendenser:

- 1) Samfunden som helhet betraktade och deras ledning i synnerhet stå emot den sanning om Andens verk, som Gud givit oss att bära fram, därför kunna vi icke alliera oss med dem.
- 2) De frikyrkliga samfunden göra gemensam sak med de stora världskyrkorna i danandet av en kyrklig världsalians. Därför gäller det för alla andliga människor att taga avstånd från dessa samfund, om de ej vilja vara med i dessa strävanden, som ytterst förbereda Antikrists framträdande. De andliga kunna icke vara med i denna skötkotrust, om de ej vilja bli besmittade i sin ande.
- 3) Samfunden ha inom sig teologer, som arbeta på att uppriva kristendomens grundvalar. Vi måste taga avstånd från dessa nyteologer och från varje samfund, som hyser dem inom sig, om vi ej skola besmittas och göra oss delaktiga av deras synder (1 Tim. 5:22)."

☐ Mot slutet av samma år tog pastor Lewi Pethrus själv till orda i Evangelii Härold med en veritabel nedsabling av gräshoppsteologins förskingrande enhetssträvanden. Så här dundrade han i spalterna, till hela kyrklighetens förtrytelse.:

"Det var omöjligt för en Karl Andersson i Vaxholm, en F O Nilsson och en Nils Per Persson att alliera sig med den kyrka, som lärde, att syndernas förlåtelse erhålles genom nattvaden och att en människa födes på nytt genom barndopet. En sådan kyrka bestämde de för att rädda dess medlemmar från dylika villfarelser. Men fyrtio år senare bryta deras andliga arvtagare staven över dem för deras trångbröstad förfaringsätt och ingå allians med den världskyrka som de gamle gingo ut ifrån. Borde icke blotta tanken härpå väcka de frikyrkliga till en allvarlig självvrannsan?

För min personliga del känner jag mig djupt tacksam till Gud, att jag får tillhöra en andlig riktning, som konsekvent hållit sig utanför detta ödesdigra alliansväsen. Det finns även många tusen troende i Sveriges bygder, som hoppas och bedja, att varken hån eller hot må kunna förmå de fria församlingarna i vårt land att förena sig med denna ekumeniska nedgångsrörelse. Det skall komma att visa sig vara pingstväckelsens stora lycka, att dess folk aldrig givit efter för alliansivrarnas ofta hänsynslösa påtryckningar. Den dag, vi stryka flagg inför dessa påtryckningar, har pingstväckelsen fått sin dödsdom. Den kan icke leva sitt liv tillsammans med katolska villfarelser och bibelkritik. Därför bör den heller aldrig göra gemensam sak med de moder-na strävandena.

Vi vet av Guds ord, att avfallet skall bli stort i den yttersta tiden, men att det på så kort tid skulle få en sådan makt över en så mäktig andlig rörelse som frikyrkörörelsen i Sverige, det har troligen ingen kunnat tänka sig. Må Gud bevara sitt fria folk från att följa med i utförsbacken."

Det är profetisk tyngd, dom och befriande sanning i dessa visionära konstateranden. Mannen som ropar är själv märkt av sitt budskap och fast besluten att ta alla dess individuella och kollektiva konsekvenser. Kampviljan emanerar ur en uppriktig och kompromisslös tro, som en gång för alla överlämnats åt de heliga. Därför har massa och statistisk underordnats den trons lydnad endast Kristus kan verka i en människa.

forts. sid. 30

För hundra år sedan hade redan de idéer börjat sprida sig på allvar, som skulle leda fram till de revolutioner med början i Ryssland, då arbetarna och bönderna tog saken i egen hand, som idag mer än någonsin påverkar mänskligheten.

Drömmen om kommunismen var verkligen inte kraftlös, som den hade slagit rot i människors liv och förmådde sätta stora skaror i rörelse för i och för sig helt oklanderliga syften — hela folkets äganderätt till produktionsmedlen, ett arbete som inte medförde främlingskap i förhållande till resultatet och ett klasslöst samhälle bl.a.

Har man i någon mån förmått arbeta sig igenom Marx' och Lenins skrifter så kan man inte annat än respektera den skarpa, analytiska förmågan. Och jag kan i alla fall inte annat än avundas den radikalitet som så totalt gör upp med alla gudar, alla religiösa, andliga, kulturella, vetenskapliga föreställningar, meningar och begrepp, för att helt och hållet kretsa kring de konkreta villkor där den enskilda människans arbete bedrivs i vardagen, och med vilka medel det sker.

Men denna ohyggligt mödosamma, koncentrerade analys är ändå genomsyrad av drömmen om kommunismen som på sitt sätt är en föreställning som verkligen inte tillhörde tidens konkreta situation. Men det var en världsomfattande trängtan i deras själar som först upptände de sedan länge förtryckta folken i det vida Ryssland.

Och hela världen har skakats av de påtagliga resultat som har följt på denna dröm, och de som har stått under de mer framträdande drömmarnas omedelbara inflytande har enligt många samstämmiga vittnesbörd sett tider som har varit så svåra att de aldrig tidigare har förekommit i en sådan skala under solen.

Drömmen om kommunismen — vad ledde den fram till? Vad har den hittills lett fram till? Hur ser förhållandena ut idag om man jämför med vad man från början räknade med skulle komma?

Text: Hans Lindelöw

DRÖMMEN OCH KOMMUNISMEN

När ska Ryssland vakna och inse att deras dröm aldrig någonsin kommer att få sin förklaring och upprättelse utom genom tron på Jesus Kristus som de förföljer? Drömmen om Kommunismen är en dröm som säkerligen är till för att krossas och söndersmulas många gånger om.

Låt dem som från början arbetade i sitt anletes svett och väntade på Herrens dag vara förebilderna!

Det är reflexioner och apeller från broder Hans som med hjärtat tyngt av nöd för det ryska folket satt sig in i deras situation och nyss kommit hem från Moskva.

När man står på Röda torget i Moskva, när man med en turistgrupp, ja många, tillåts komma innanför Kremles murar och betrakta vad som där döljer sig gör man erfarenheter som till sitt väsen, i sin kombination av motsättningar och förutsättningar är så beskaffade att sinne, själ och vilja frustreras i grunden och hotar att stegra sig som en plågad häst inför de oproportioneli-

ga ting som visar sig. Vad finns det för laddningar i dessa ting som man helt enkelt inte förmår fatta?

Historiens vingslag gör sig gällande: Från Marx' analyser, via Lenins radikalitet till Stalins terror. Och nu i dag Andropovs moderna upplaga av kommunismen, i samma gamla tsaristiska och ortodoxa religiösa dräkt som någonsin förut — omkring och innanför Kreml's röda murar.

Stoft och aska

Drömmen om kommunismen tycks smulas sönder till stoft och aska medan ateistiska guider lotsar mellan ortodoxa ikonostaser i gamla 1400-tals katedraler, och talar om Kristi lidanden och härlighet som skildras där.

Borta i Archangelsk invid Vita havet sitter en tård Ivan Fedotov, de oregistrerade Moskva-pingstvännernas ledare, efter sammanlagt 15 års lägervistelse. De som vaktar honom den här omgången har öppet talat om sina avsikter för honom att inte låta honom komma därifrån med livet i behåll. Nu hjärntvättar man honom och svälter honom och sätter honom i isoleringscell om vartannat för att om möj-

ligt tillintetgöra den urkristna kraft som han troget har representerat i samma Moskva, där jag får min dos av kommunistisk charm-offensiv. Vem förmår fatta detta?

Äntligen kommer jag ifrån folkvimmel och motorbuller och jag närapå stapplar in i en liten lägenhet som ligger vid en liten boulevard någonstans i Moskva. Där möter jag några bröder i en av Moskvas oregistrerade pingstförsamlingar, Ilja, Vinjamin, Sascha och några till och drömmen om kommunismen får sitt slutgiltiga dråpslag.

Vi sätter oss runt ett litet bord i ett trångt kök hemma hos en broder som har fått sin lön sänkt med 2/3 för att han är en kristen med anspråk. Nu ställer han fram vitt och mörkt bröd i hejdlöst uppskurna travar och bjuder på mustig, rysk soppa, grönsaker och kefir så mycket vi vill ha.

Sju män som knappt får plats runt bordet i hans lilla kök äter och dricker och gestikulerar ihärdigt, eftersom ingen kan så mycket engelska och absolut ingen svenska.

Men budskapet som tränger igenom sammankomsten är uppenbart. Det

Werner Skibsted:

TAPPA ICKE MODET!

"Förakta icke Herrens aga och giv dig icke över, när du tuktas av honom". Hebr. 12:5. Dessa förmanande trösteord av hebreerbrevets författare för tanken in på barnuppfostran — ett problem som är lika gammalt som människan självt.

Var den första kvinnans glada överraskning stor då hon höll det förstfödda människobarnet i sina armar — 1 Mos.4:1 — så kändes väl smärtan så mycket djupare hos det första människoparet, då det stod vid den första martyrens blodiga lik, vers 8. Och så mycket bittrare kändes smärtan vid förvisningen om att deras förstfödde hade blivit en brodermördare.

Var det Adams och Evas skuld, för att de hade uppfostrat Kain illa, ja, vem kan svara på det? I varje fall hade de inga föregångare att ta lärdom av. Å, så många tårar, har inte sedan flutit hos förtvivlade föräldrar över vanartiga barn!

Kanske många av oss har fällt obarmhärtiga domar över föräldrar som har misslyckats med sina barn; men också här gäller säkert Herrens ord: *"Dömen icke, på det att I icke mån bliva dömda"*, Matt. 7:1. Den hårfina gränsen mellan rättens krav och kärlekens plikt är det en riktig balanskonst att hitta.

Den stränge lagstiftaren Mose,

tog barnuppfostran allvarligt i allra högsta grad, läs bara 2 Mos. 21:15 och 17, 3 Mos. 20:9, 5 Mos. 27:16.

Översteprästen Eli hade inte lagt dessa direktiv så noga på sitt hjärta, varför han bara hade en svag förmaning att ge sina brutala och otuktiga söner. 1 Sam. 2:24. Följden av detta blev den att ynglingen Samuel på Guds befallning måste uttala domen över Elis hus — en dom som fullbordades då Hofni och Pinehas stupade i krig samma dag som Eli föll av sin stol och bröt nacken, 4:17-18.

Till och med hos en profet som kung David påpekas hans svaghet för sin näst äldste son Adonia, i det att David, trots dennes höghet och bortskämdhet aldrig i sitt liv talat ett hårt ord till honom, — 1 Kon 1:5-6 — en undfallenhet som först resulterade i Adonias revolution mot Salomo — vers 18 — och sedan i hans våldsamma död för Salomos härförars hand, vers 25.

I ljus av dessa skrämmande exempel blir det i alla fall inte så meningslöst det gamla ordspråket: *"Den som spar riset, han batar sin son"*, Ordsp. 13:24.

Det jordiska föräldrarnas tukt gäller för det nuvarande livet och

forts. sid. 36

är ett budskap om kommunism, men inte om den kommunism som har sitt ursprung i ateistiskt mörker och tomrum utan om den kommunism som har sitt ursprung i Nya Testamentet, i de första kristnas gemensamma liv.

Drömmen

När ska Ryssland vakna? Och inse att deras dröm aldrig kommer att få sin förklaring och upprättelse utom genom tron på Jesus som de förföljer. Drömmen om Kommunismen är en dröm som säkerligen är till för att krossas och söndersmulas många gånger om. Men det är en dröm som säkerligen har starkare och mer ursprungliga skäl för sig än vad vissa 1800-talsfilosofer tänkte.

Låt dem som från början arbetade i sitt anletes svett och väntade på Herrens dag vara förebilderna! Låt deras vittnesbörd bestämma kursen: "Och i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ. Ingen enda kallade något av de han ägde för sitt, utan de hade allting gemensamt. Och med stor kraft framburo apostlarna vittnesbördet"

Apg. 4:32

MARANATA!

WERNER SKIBSTED 1894-1974, norrmän med anor från Sverige, var en mycket allsidig Guds tjänare. Som profil i pingstväckelsen, verkade han som evangelist, bibellärare, författare, församlingsföreståndare och skald. Det är dock

främst som sångförfattare vi känner honom.

I maranatafolkets sångbok Sär-laregn hittar vi en del älskade och ofta sjungna sånger av honom: Vid älvarna i Babylon (5), Jag har kommit in i landet (60), Jag till Sions

ber har hunnit (117), O, det är underbart (346), Mången håller oss för svärmare och dårar (349).

I ett litet bibelstudium över den i vår tid så omdiskuterade ägan möter vi här Skibsted som förkunna-re.

**Vi kan inte hela livet
släpa på korset. Vi
måste komma fram
till platsen där kor-
set bli ett avrätt-
ningsredskap för att
döda. Där det blir
slut på vårt eget liv.**

**Vi ska inte bära på
korset hela livet. Vi
ska vara uppståndel-
sevittnen. Vi ska upp
på korset för att
självlivet skall dö.**

**När vi talar om att
vara korsbärare i Je-
su efterföljd, gör vi
det till något vackert
och stiligt. Något
glorifierbart. Då ser
vi hela den heliga
processionen av
fromma helgon som
drar genom tiden
med korset. Fina, vi-
ta, fromma helgon
och hjältar. Men det
är inga hjältar som
kommer med korset
till Golgata. Det är
bara förbrytare. De
som är färdiga med
livet och har dömts,
och gått in under do-
men. Men de får
uppleva att korset
blir hävstångsarmen
som lyfter dem upp.**

Vi måste m vårt Golgata

Jag ska nu tala om elden. Vi behöver eld. Det är elden som åtskiljer och elden som förenar. Genom eld skiljs slaggprodukter från den ädla metallen. Om elden inte utför detta verk, så är det troligt att vi får kvantiteter men inte kvaliteter.

Elden måste också pröva verket om det som byggts består av trä, hö och strå, eller om det är byggt med guld, silver och ädla stenar. Mycket ser volymöst och pompöst ut men saknar bestående värde. Det brinner upp. Därför måste elden få pröva värdet nu. Mycket måste brännas upp. Men vi har hela värdet försäkrat i Jesus Kristus. Det innebär alltså att vi får något annat och bättre. Kommer inte denna gudomliga eld, så kommer en naturlig eld som är förödande. Ingen kommer undan detta. Elden har olika funktioner.

I Rom. 12:11 läser vi: *"Varen icke tröga när det gäller nit, varen brinnande i anden, tjänen Herren"*.

Vi lägger först märke till satsens karaktär. Först beskriver Paulus den negativa sidan: "Varen icke tröga" Men den positiva sidan är: "Varen brinnande". Är vi tröga, kan vi aldrig vara brinnande. Därför måste vi vara brinnande, för annars blir vi tröga. Där ligger också problemet, för de flesta människor har lärt sig att de normala för en kristen är att vara ljum. Man normaliserar ljumheten som man borde ta avstånd ifrån. Så tar man avstånd ifrån den intensiva, heta gudsrelationen, och stämplar det som fanatism. Man normaliserar ett religiöst minimum för att bli accepterad och erkänd som en god kristen. Att vara ljum är onormalt — men vanligt. Att vara brinnande är normalt — men ovanligt.

Den första kärleken

Det enda normala kristna liv som Gud erkänner är en brinnande tro och den första kärleken. Någonting mindre än detta accepterar inte Gud. Han vill ha de första, prima, det oförstört brinnande.

Jesus sade vid ett tillfälle: *"Jag har kommit för att tända en eld på jorden. O, huru gärna ville jag icke att den redan brunne."* Och dessutom sade han: *"Tro inte att jag har kommit för att sända frid utan svärd."*

Elden leker man inte med. Man kan skapa stämning med den. Man kan tända en sjuarmad ljusstake. Så har man eld som lyser och värmer inom en begränsad räckvidd. En sådan eld skapar stämning, högtid och andakt. Tillsammans med en psalmbok, en bibel, en orgel, en blomma och ett altare med vit duk på har vi attributen för maximal religiös stämning. Vi vet att i sådana sammanhang passar det sig inte att skrika och leva om. Där måste man följa etiketten. Det verkar för övrigt som om alla människor på kyrktröskeln innan de går in, genomgår en metamorfos och döps i stärke för att uppträda värdigt i kyrkan. Det är högt skattad religiositet. Den är stämplad som ödmjuk, from och mild.

Men om elden i ljusstaken börjar slicka gardinerna och möblerna, då är det slut på idyllen. Då är det katastrof. Och då sitter man inte stilla och sjunger psalmer, utan skriker. Man har rätt att bete sig hur som helst. Springa genom vilka dörrar som helst, spränga väggar och slå ut fönster.

När vi sjunger "Elden brinner lika härligt nu som förr", handlar det då om elden på ljusstaken, eller på möbler och tapeter? Eller möjligen elden som brinner i våra hjärtan? Den gudomliga elden. Det finns många skilda tillfällen, då elden visar sina olika resurser och möjligheter. Vi kan tämja och reducera elden genom åtgärder från vår sida. Men när det börjar brinna i åkrar och häckar går värden förlorade — och tydligen måste gå förlorade.

Vi misstär oss i så mycket. Om världen är en idyll, så kan vi ha våra andakter. Men om hela världen står i lågor, då är det inte tid med andaktstunder. Då är det dags att ropa. Är vårt land, vårt kulturhus, vårt

ita a!

Predikan av ARNE IMSEN

kyrkosystem i lågor? Är det så att vår ekonomi och vår trygghet håller på att brinna upp, då är det katastrof. Och då har vi faktiskt rätt att skrika och varna. Då behöver vi inte tänka på etikett och form. Det är bara fråga om en sak: Att rädda det som räddas kan.

Jesus sade: *"Jag har kommit för att tända en eld på jorden, och huru gärna ville jag icke att den redan brunnit."* Och så fortsatte han: *"Men jag måste genomgå ett dop"*. Vilket dop? Han hade inte kommit för att sända frid, utan svärd, eld. Och han talade om det som skulle uppenbara eldens verkningar: Konflikterna mellan far och son, familj, hem och arbetsplats. En eld som söndrar. Och ändå talade Jesus om det dop han först måste genomgå. Det var försoningens dop. Elden Jesus tände verkade söndrande just därför att den var försonande.

Elden måste få näring

I Romarbrevet 12 ser vi hur viktigt det är för oss alla att komma dithän att vi blir verkligt brinnande. En eld kan inte vara brinnande utan näring.

Vi kommer ihåg två personer som var på vandring mot ett berg, på gudomligt uppdrag, far och son. Så sade sonen till fadern: "Far, här är elden och veden, men var är offret?"

Det behövs tre ting för en eld som ska hållas brinnande. Givetvis elden. Och veden. Och så ett offer. Elden kan vi aldrig tända, men vi kan ge elden näring. Men elden kan vi också utsläcka. "Utsläcken icke anden". Vi kan bli brandsoldater i Guds rike, och genom vårt förakt för andliga ting släcka ut anden. Genom vårt uppträdande. Lättsinne eller kallsinne kan bidra till att anden utsläcks.

Vi borde vara andliga pyromaner som tänder eld överallt där vi går fram. Och när elden väl fått fäste, sprider den sig genom sin inneboende dynamik. Men vi fungerar ofta som religiösa brandkårer. Så fort det blir en eldshärd, kommer vi farande med all vår utrustning, och sätter på tviv-

lets och kritikens vatten, skepticisms vatten. Och när vi har lyckats släcka, säger vi: "Var det inte det jag sa! Det där var inget gudomligt. Det var ett människoverk." Vi kan utsläcka anden, men vi kan inte tända.

Vi kan ha hela biblioteket hemma fyllt med böcker om elden — de är helt ofarliga. Vi kan läsa stora volymer och skaffa en doktorsgrad om elden, men vi är helt ofarliga tills vi får tag i en tändsticka. En liten gosse med en tändsticka är farligare än en professor som är doktor i fysik och kemi, och vet allt om elden.

Många pastorer har läst och kan lägga ut texten om alla former som existerar av Andens eld. Men de är ofarliga, för elden brinner inte i deras bröst. Med bara en liten gnista från en troende broder eller syster kan det börja brinna.

Vi inbillar oss att vi behöver mycket kunskap. Och det är i och för sig riktigt. Men om den kunskapen vi redan mottagit fick sjunka ned i hjärtat från hjärnan, ifrån teori till uppenbarelse, då skulle vi göra det vi vanligen inte klarar av. Om vi inte får den eld som spränger våra gränser, så kom-

mer vi att sitta med vår kunskap, vårt bibliotek, våra utläggningar och formler, och är helt ofarliga för världen. Men med en gnista, en glöd, en brinnande låga — med ett brinnande hjärta och glödgad tunga kan vi åstadkomma oerhörda ting. Brinnande i tjänsten, fri från tröghet.

Vi återvänder till sonen Isaks fråga till sin far: "Här är veden och elden. Men var är offret?"

Offret måste ges. I Romarbrevet 12 börjar aposteln med en undervisning om förnyelse. I de 11 första kapitlen talar han om skapelse och återupprättelse, men ifrån det 12:e kapitlet talar han om förnyelse. Det verk Gud har skapat måste förnyas. Det kan förnyas på uteslutande ett sätt. Principen är given i Sonens liv. Han gav sitt liv. Han gav ett blodigt offer för att vi igenom hans offer skulle vinna frälsning. Principen för att erövra, motta och ge ut är densamma när det gäller vårt liv. Vi kan inte ge något offer för att försona eller frälsa, men vi kan ge offer för att förnyas. På samma sätt som Jesus erövrade hela världen genom sitt offer, så erövrar

forts. sid. 13

— Upptäck vilka stridsvapen vi har!

Text: STINA FRIDOLFSSON Foto: MATS EMANUELSSON

Det hände i december. Platsen var en missionsbokhandel i Chile. Agneta Orellana från Maranataförsamlingen i Stockholm besökte släkt och vänner i landet, samtidigt som hon letade sånger för den spanska kassett Christina Imsen skulle spela in. Hon blev där hänvisad till en svensk missionär, och ringde upp. In i butiken kommer en man. Han lyssnar förstrött på telefonsamtalet, hajar till, och börjar storstirra på Agneta som ivrigt på svenska presenterar sig och sitt ärende i tjänst för Maranataförsamlingen i Stockholm. När hon läg-

ger på luren, sträcker han fram handen: — Frid! Jag heter Karl-Erik Appelfeldt. Jag blev frälst på Maranatas tältmöten i Stockholm!

Ja, så gick det till när vi på ett förunderligt sätt återfick kontakten med Karl-Erik, som nu i sju år varit ute i missionsarbete i Ecuador och Spanien. Väl hemma i Sverige igen, träffades åter Agneta och Karl-Erik i Radio Maranatas studio, där Agneta fick göra en intervju med honom för Radio Maranata. Vi vidarebefordrar Karl-Eriks trosstärkande vittnesbörd till Midnattsropets läsekrets:

□ Inger och Karl-Erik Appelfeldt har gjort en väldigt radikal upplevelse med Jesus Kristus, både ifråga om frälsningsupplevelse och kallelse, och jag ska här berätta om detta.

Jag kommer från Umeåtrakten. 1971 muckade jag från Kumlafängelset. Jag var totalt nedbruten av alkohol, och hade gjort flera självmordsförsök.

På sommaren var jag i Stockholm, och låg i Tantolunden och drack T-sprit då Maranataförsamlingen hade tältmöten där. Så kom det sig att jag gick på ett möte och lämnade mig åt Gud. Sedan kom jag till Linköping och blev omhändertagen av en kristen familj.

Under de år som jag vandrat med Herren har han lärt mig en hel del om Guds rikets principer. Det finns idag en väldig sammanblandning av världens och Guds rikets principer, och därför råder en väldig förvirring.

Den Helige Ande är specialist på att lära oss sanningen i Guds Ord. Redan från början gjorde han klart för mig att jag skulle leva på Guds löften. Vi skapar gärna

en organisation som krycka, istället för att förtrösta på Jesus Kristus, han som är huvudet för församlingen.

I Umeå arbetade jag sedan ett tag bland alkoholister och narkomaner, och där träffade jag Inger, min fru. Under den tiden gjorde Herren klart för oss att vår tid i Sverige var kort. Jag hade alltid föreställt mig att man för att bli missionär måste vara väldigt studerad. Man måste kunna språk, osv. Men Herren visade mig att Han utvalt det som var svagt.

Vi fick ett brev

En dag fick vi ett brev från en broder som heter Sören Stadell, i en trosmission som kallas SOS. I brevet presenterades denna mission, och vi inbjöds att engagera oss.

Den dagen började jag be och fasta. Jag sa: Herre, om det här är något du vill vi ska gå in i, så ge mig ett konkret bevis på det! Då fick jag ett ord ur skriften om Abraham. Det står att han drog ut i

främmande land utan att veta vart han skulle komma. Och jag tänkte att om Abraham kunde dra ut så måste också jag kunna dra ut i Herren Jesu namn. Så jag beställde två flygbiljetter till USA, fastän vi inte hade pengar. Jag sa bara att vi skulle komma in och hämta biljetterna om en vecka.

Under den veckan grep Gud in. Jag hade inte sagt något till någon människa. Det kom en man som sparat pengar en längre tid för att åka till en konferens, men nu manade Herren honom att ge dessa pengar till oss. Så var allting klart, och vi åkte till USA.

Där stannade vi i ett halvt år på en missionskurs. Min fru kunde engelska, och hon studerade där. Själv fick jag studera Ordet under den Helige Andes ledning. Sedan åkte vi till Ecuador.

Vi träffade en missionär som hade arbetat hos Quichuaindianerna i Ecuador; en tysk broder som översatt Bibeln till deras språk. Han talade med oss om detta folk, och jag såg i en vision indianer som stod och prisade Gud.

En ecuadoriansk pastor tog oss med till olika indianbyar. Vi kom till en by intill bergen i norra Ecuador. Där fanns varken vatten eller elektricitet. Vi flyttade in dit, utan att någon av oss kunde spanska. Men vi lärde oss, och efter ett halvt år kunde jag predika på spanska.

Kapitulation

Budskapet innebär en total kapitulation inför Jesus Kristus och hans herravälde. Det gäller inte bara att frälsa en själ som kanske kan komma till himlen — människorna måste få lära känna Jesus som Herre inom alla områden. Jag har fått lära mig att inte fråga efter gott och ont, bra och dåligt utifrån andra värderingar än Guds Ord.

Folk sade till mig: Ni kan inte dricka vattnet, bo ibland indianerna eller äta deras mat, för då blir ni sjuka! Men jag tänkte: Vem har sagt detta? Guds Ord säger att vi kan dricka och äta i Herren Jesu Kristi namn. Och vi har levt ibland indianerna och Herren har beva-

rat oss från allt ont. Hade vi inte ätit deras mat, utan danserat oss ifrån dessa fattiga indianer, då skulle de aldrig ha fått förtroende för mig. Hur skulle de kunna få förtroende då vi talar om Jesus, om vi själva måste bo på en nivå och standard högre än deras?

Från början hade jag många traditionella idéer om att så och så skulle jag göra. Många av de idéerna fick Herren plocka av mig. Och det har växt upp en liten verksam, evangelisk grupp i indianbyn.

Vi har också varit i Spanien en tid, men nu ska vi tillbaka till Ecuador.

Kärnceller

Vi vill leva i fullständig gemenskap med människor vi kommer till. På detta vis fostrar vi lärjungar i små kärnceller. Också beträffande barnen måste föräldrarna ta sitt ansvar i undervisning och uppfostran. Evangelium utgör en sprängkraft som bryter ned satans principer. Så trots mörker, elände och

svårigheter ser jag vilken segerkraft vi har i evangelium genom den auktoritet ordet om riket ger. Vi måste upptäcka vilka vapen vi har.

Vill du berätta något om Ecuador?

Där finns enorma klasskillnader. Indianerna bor i bergen och har fått den sämsta jorden, medan de vita har s.k. haciendas, stora rancher. Quichuaindianerna får jobba där nästan som slavar, med otroligt dåliga löner. Dessa förhållanden har skapat missnöje i hela landet och en grogrund för kommunismen. Därför är det livsviktigt att vi har ett evangelium som omfattar även människans sociala tillvaro.

Vi måste skapa arbetstillfällen för människor. Det ingår i evangeliet, och det är därför jag talar om *lärjunga-skap*. Enligt statistiken finns c:a 20.000 protestanter i Ecuador, splittrade i olika samfund som fungerar som små riken. De infödda kristna ledarna ser helst att missionärerna lämnar landet. De har stannat i huvud-

staden och har inte velat lyssna och lära av de nationella ledarna, och så skapas missnöje och konflikter. Jag ser det angeläget att arbeta bland de infödda när jag kommer tillbaka, och inte komma dit med någon svensk modell.

Förnyelseväckelse

I Ecuador har börjat en förnyelseväckelse som fått sina impulser från Argentina. T.ex. hade fyra pastorer i Quito sina olika små kyrkor. Så insåg de att efter Guds Ord finns bara en lokal församling på varje ort. De började bekänna sina synder för varandra och lämna sina kyrkobyggnader och system för att istället samlas i husförsamlingar. De utgör nu en ganska stor grupp som fått låna en lokal av katolska kyrkan gratis. De har haft motstånd från de evangeliska kristna, men Herren har fört verket framåt. Och nu har det spritt sig så att de blivit många lärjungar som underordnar sig varandra och låter allt i sina liv, även

familjeförhållanden och ekonomi, komma in under Herrens lydnad.

Gud håller på att upprätta församlingen till att bli staden på berget, där det kristna livet omfattar alla livets områden — socialt, andligt; allting — genom Jesu Kristi herravälde. Denna väckelse-rörelse kommer vi att samarbeta med när vi återkommer till Ecuador.

Hur är det med katolska kyrkan idag?

Folk har till stor del tappat förtroendet för den katolska kyrkan i Spanien och Sydamerika. De har tröttnat på ord och tomma fraser som inte har täckning. De är trötta på hyckleri och skrymteri, trötta på att vi kristna, vad vi än har för beteckning, inte fungerar som kristna människor enligt vad vi bekänner. Folk vill se praktisk kristendom, och därför finns ett berättigat missnöje. Men det finns också en hunger efter evangelium om Guds rike. Denna hunger, nedlagd av Gud, måste vi möta. Inte med kyrkossystem eller po-

forts. sid. 34

Ett höjt pekfinger mot araberna hellre än en utsträckt hand har varit vår västerländska attityd. Från marknaden i Marakesh, Marocko.

Är Gud anti-arab?

En ny syn på araber — Anhållan om förståelse!

Broder Henry skriver

Är Gud anti-arab? Den grundläggande förutfattade meningen, som många kristna har lyder ungefär så här: "Om Gud är för Israel måste Han vara emot araberna." Att Han är emot araberna kanske inte direkt uttalas, men det finns där i det undermedvetna, som ett antagande. Denna grundattityd utgör ett svårt problem för 1900-talets församling och om inte detta blir tillrättat, kommer denna generation att helt misslyckas att utföra sitt största uppdrag.

Sedan 1948, då Israel uppstod som nation, har församlingen som helhet uppfångats av eskatologisk mani. Man har blivit upptagen med att vänta på ständigt nya tidstecken. Här följer en rannsakande artikel av broder Henry, som genom många vistelser i olika arabländer är väl insatt i situationen där. Han har tagit som sin livsuppgift att missionera ibland och väcka missionsintresse för den av missionsfolket så styvmoderligt behandlande arabvärlden.

Vi som tror på Jesus Kristus som Herre har missat att objektivt granska vad Gud har sagt angående araberna och judarna, den sanna föreställningen om vad Gud önskar utföra har förblivit undgängad. Sedan 1948, då Israel uppstod som nation, har församlingen som helhet uppfångats av eskatologisk mani. Böcker kommer ut, åtminstone på engelska, med den senaste tolkningen på det senaste tecknet. Strömmen av judisk identitet trängs med 1000-

tals kristna, som desperat önskar vara i "....välsigna dem som välsignar dig" skaran. Som resultat knuffas araberna över till "den andra sidan" och avskrivs som "fiende" i sinnena och hjärtana på dem som är så upptagna med att vänta på nästa tecken.

Araberna spelar en viktig roll i Guds plan i "den sista tiden" och Israel spelar förstås en oerhört viktig roll, men vi får inte lägga förtjänst vid sådant som är förutbestämt och tvärt om.

Även om arabernas karaktär beskrivs i 1 Mos. 16:12 betyder inte detta att Gud är emot dem. Om vi närmare betraktar Guds löfte till Abraham angående hans avkomma i 1 Mos. 16 kap. finner vi att Ismael (betyder Gud hör) som araberna härstammar ifrån och Isak tog liknande löften, den huvudsakliga skillnaden låg dock i att Kristus skulle härstamma från Isaks linje. I annat fall är löfterna här likartade. Läs 1 Mos. 17 och lägg märke till löfterna, som Gud givit till judar och araber. Det kanske förvånar många, att arabernas Fader var en av de första, som omskars under förbundet som Gud gjorde med Abraham.

Under Guds förbannelse

En utmärkande myt kvarstår inom församlingen i dag angående vem Gud kommer att välsigna och förbanna. Jag vet inte under hur många tillfällen då vi diskuterat arab-israel-problemet, som folk sagt att "orsaken till att araberna blivit så grundligt besegrade är därför att Gud lovat

"välsigna dig (Israel) och förbanna dem, som förbannar dig." Om man frågar var denna vers står har de flesta ingen aning om det. När man slår upp versen och läser den i sitt sammanhang, så får vi en intressant insyn. I 1 Mos. 12:3 står det: "Och jag skall välsigna dem, som välsignar dig (riktat speciellt till Abraham) och den som förbannar dig skall jag förbanna och i dig skola alla släkter på jorden vara välsignade." Gud talade dessa verser till Abram efter att Gud befallt Abram att lämna allt och i lydnad följa Herrens ledning. Detta var uppmuntrande ord till Abram innan han lämnade sitt land och sin familj. Ingenstans ser vi att detta innebär ett allmänt löfte till Abrahams avkomma. Detta tycks vara ett särskilt ovillkorligt löfte till Abraham. Folk som tar för givet, att detta innebär ett direkt löfte till Israels nation i en exklusiv betydelse förvränger skriften för att bevisa sina förutfattade meningar.

Arabmission efterlyses

En orsak varför araberna besegrades i sin konflikt med Israel var helt enkelt, att Gud hade förutbestämt, att Israel inte skulle förgås under arabernas hand. Så enkelt är det. Gud har bestämt att Israel skall bestå. Ingen nation kan besegra henne men inte på grund av hennes militära styrka eller hennes höga moral eller geni men därför att Gud har insatt henne i en betydande roll och ingen nation kan förhindra detta. Men vi får inte tillräkna Israel detta som en personlig dygd.

Olyckligtvis, eftersom församlingen idag inte varit känslig för Guds kallelse missar vi fullbordandet av Guds suprema plan i denna generation. Under att nyligen ha besökt flera platser i de nordiska länderna, har jag haft tillfälle, att tala till kristna församlingar. Jag har påpekat hur försummade araberna har blivit av de västerländska kristna och i samband med detta ställt frågan: "Hur många kan uppriktigt säga att de under det gångna året spenderat några minuter för att bedja för Arabvärlden?" Det blev alltid samma svar, ytterst få räckte upp sina händer bland 400-500 deltagare.

Fienden har på ett effektivt sätt neutraliserat bönens makt angående arabvärlden. Folk förvånar sig ofta över att höra, att det inte finns någon inhemsk kristen i många arabländer. Saudiarabien (8 milj.), Libyen (2 milj.) och Kuwait (ung. 1 milj.) är några länder, som kanske är utan någon kristen, för att inte nämna land som Marocko, en nation på 17 milj. med ungefär en till två hundra troende, som har vänt sig bort från islam till Golgata. Andra arabländer såsom Algeriet eller de båda Yemen i dem lär det finnas något eller några hundratal troende, det är ytterst svårt att nämna antal eller statistik här. Ofta frågas: "Varför är islam så mäktigt i denna del av världen?" Svaret är tydligt: "Islam är så starkt därför att kristendomen är så svag." Svårigheterna beror på att de kristnas bön är neutraliserad. Om vi kristna började använda den kraft, som är

vår genom bön, skulle det grepp Satan har om de 150 milj. muslimer, som befinner sig i arabvärlden, bli bruten. Det är ingen idé att bedja för Jerusalems fred om vi inte beder om fred för Damaskus, Amman, Riyadh eller Kairo. Jerusalems fred beror inte på om arabiska armén blir övervunnen, men endast då Fridsfursten är presenterad som Herre och Frälsare.

Vad kan vi vänta?

Gud leder nationerna och ordnar dem i system ur vilka de inte kan återvända. Men människorna inom nationerna kan alla bli påverkade av Guds Ande i sina liv. Gud proklamerar öppet, att Han inte vill att någon skall förgås (2 Petr. 3:9). Arabvärlden behöver höra evangeliet, men de får inte höra. Varför? Därför att så få förkunnare går till dem. I dag är det mindre än 1 evangelisk missionär på 10 milj. människor. Inte undra på att Satan reglerar fritt med så få som vittnar om Frälsningens Väg genom ånger och förlåtelse av synder i Jesus Kristus — Guds Lamm. Och när så få beder för araberna, vad kan vi förvänta oss? Kristus sade att vi skall bedja skördens Herre, att Han sänder ut sina arbetare. Så länge vi har fördomar inom oss, kan vi inte bedja så. Endast om vi bestämmer oss inför Gud att vi går in i förbön, kommer Satan att släppa sitt grepp (2 Kor. 10:4-5). Endast då kan det bli fred mellan judar och araber, när Fridsfursten får inta sin rätta plats i våra hjärtan såväl som deras.

VI MÅSTE MÖTA ...

forts. fr. sid. 9

vi oss själva, vår egen inre värld genom att överlämna oss som offer. Genom offergårdningen förnyas vi.

Det berättas om den blivande konungen att när andehänryckningen tonat bort gick han tillbaka till offerhöjden. Vi är inga maskiner som kan bara fortsätta. Om vi inte förnyas, så kommer vi in i ett mekaniserat tillstånd. Vi kommer in i ett system och blir trälar. Mötesystem och andra system som binder oss. Men när vi förnyas i den helige Ande genom offer, då får vi inta nya områden.

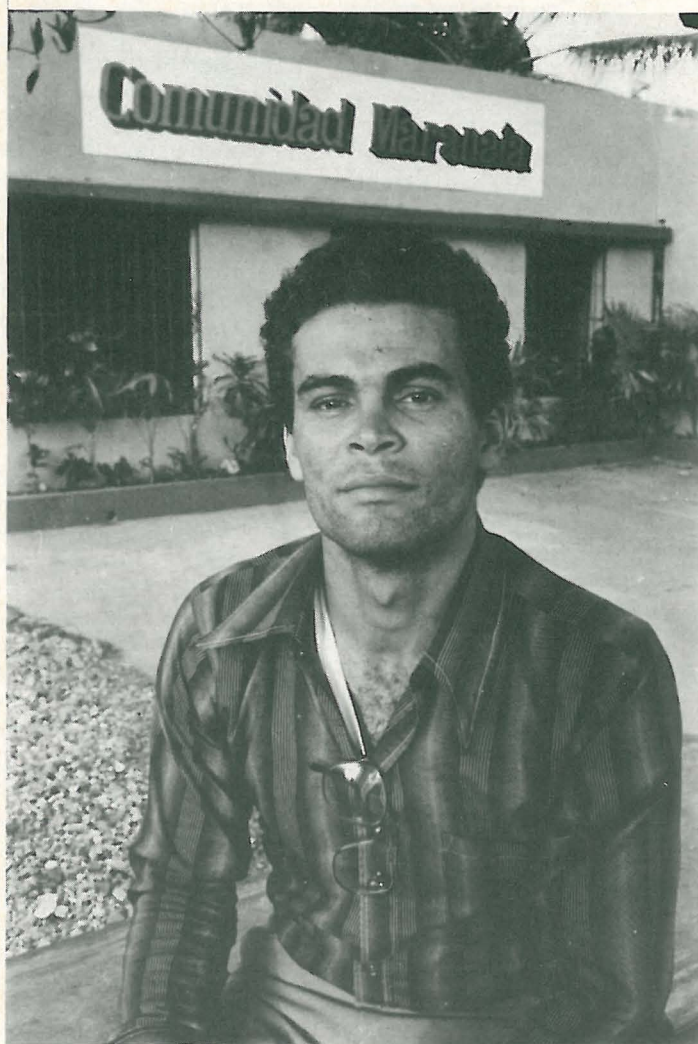
Romarbrevet 12 börjar: "Så förmanar jag nu eder mina bröder." Det är en direkt anknytning till föregående kapitel. Och så här säger sista versen i kapitel 11: "Av honom, genom honom och till honom är ju allting. Honom tillhör äran i evighet. Amen."

Detta är alltså klart. Vi är av honom, genom honom och till honom. Det han har gjort, ska vi göra. Det han är, ska vi vara. Härledningen till honom är tydlig, inte bara med avseende på vissa riter och mönster, utan med avseende på offerlivet.

Vid sitt inträde i världen sade Jesus: "En kropp beredde du åt mig". Det var genom kroppen Guds vilja

skulle ske. Jesus satte kroppen i direkt förbindelse med Guds fullkomliga vilja. Det var inte bara en del av hans liv som skulle tjäna Gud, utan det han var totalt, skulle vara överlämnat som heloffer åt Gud. Denna offergårdning ledde honom till Golgata. Den började inte vid Golgata, utan redan i det ögonblick han inför sitt inträde i världen sade: "Se jag kommer. I bokrullen är skrivet om mig. Jag kommer för att göra din vilja o Gud". Han ropade ut det i universum till furstar och väldigheter. Det handlade inte om idéer och ideal, system och proklamationer. Det handlade om hans kropp. Gud gjorde

forts sid. 32

Marcos Estévez:

Jag tackar Gud för missionen

MARCOS ESTÉVEZ, Santo Domingo, Dominikanska republiken, 26, blir en av talarna under Gärdshytteteknens 1983. Han är en genuin dominikan, uppvuxen bland 25 syskon i ett enkelt hem på landsbygden. När han kom i kontakt med maranatasyskonen var han pastor i ett amerikansktstyrt pingstkongregium. Intrycken från

Jag tackar Gud för missionstanken. Vi har kanske en tendens att leva och verka på en enda plats, men evangelium måste bli predikat i hela världen. Många budbärare vill använda köttsliga vapen; t ex liberal teologi, filosofi och fariseisk religion. Men väldigt få budbärare är sända av Gud. Väldigt få har en andlig utrustning.

I bibeln talas om Mose i 2 Mos. 3:1: *"Och Mose vaktade fåren åt sin svärfader Jetro, prästen i Midjan. Och han drev en gång fåren bortom öknen och kom så till Guds berg Horeb."*

Mose höll till i öknen under många år. Och en dag blev han inspirerad att gå bortom öknen. Man kan fråga sig vad han förväntade sig finna där. Föda för fåren? Det viktigaste var emellertid inte att hitta bete, det viktigaste var att Gud var där, och att han där fick en djup uppenbarelse av Gud. Det är alltid frid och tillfredsställelse med att vara tillsammans med Gud och i hans vilja.

Att åka från Sverige till Dominikanska Republiken är som att åka till en "öken". Där finns ingen avancerad teknologi, och inte många människor med utbildning. Landet är väldigt underutvecklat. Det finns inte heller möjlighet att träffa många såna här trossyskon som vi har i storfamiljerna i Sverige. Men det viktiga är att Herren är med och har ett angeläget uppdrag för oss där — och det är genom oss det ska förverkligas. Om vi inte vill åka till Dominikanska Republiken då kan inte heller Herren göra något, för det är Gud som till-

sammans med församlingen ska utföra uppdraget.

Det värker i mitt hjärta när jag tänker på den första församlingen. De kunde ju mycket lätt ha skakat av sig den uppgift de fick av Gud.

De gjorde sig av med alla jordiska tillgångar, och hade inga svårigheter att ta emot Guds uppenbarelse. På ett naturligt sätt gjorde de sig av med sina rikedomar, och lika naturligt tog de emot Guds gåvor.

Evangelium är dynamit

Evangelium är alltid detsamma. Många gånger försöker vi använda intellekt och kultur för att förmedla evangelium. Men då förlorar det sitt egentliga värde, för bibeln säger att evangelium är en Guds kraft till frälsning. Det är *dynamit!* Man kan inte räkna matematiskt och efter våra naturlagar för då störs effekten. Det är en Guds kraft. Genom ett liv i beslutsamhet och tro på Gud, kan vi utlösa den kraften.

Jag är mycket begränsad; jag har inte haft möjlighet studera vid universitet. Men det lilla jag lärt kan jag frimodigt använda, för det är Guds vilja. Jag saknar ord att uttrycka mig, men jag har den helige Ande, och den uppenbarelse jag fått kan jag förmedla till var och en jag möter. Vi får så en gemensam tro; ett kristet liv tillsammans; ett hjärta och en själ — *detta är Guds evangelium!*

storfamiljen i Santo Domingo och Arne Imsens misstro mot konciliet förde honom in i en djup kris, som slutade med att han sade upp sin tjänst och senare själv flyttade in i storfamiljen. Idag är Marcos Estévez en brinnande föreläsare för ett urkristet församlingsliv med daglig och klasslös gemenskap i arbete och bön.

Här, mitt i tidningen, är TORGET, mötesplatsen för hälsningar, tankar och budskap i samtalston från människor som mött Jesus. Personliga ord om honom från hjärta till hjärta.

SKRIV GÄRNA! Sätt dina tankar på pränt. Du har säkert något sär-

skilt att meddela av tankar, upplevelser och erfarenheter. Berätta om helbrägdagörelse, gudsingripanden. En dikt, en tanke eller en hälsning

till Midnattsropets läsare. Skicka gärna med foto.

Adressen är: Midnattsropet, "Torget", Box 344, 101 24 Stockholm.

Lennart Lind, Örebro:

- Det är våra liv Gud vill ha i sin tjänst

Alla som hörsammat Guds kallelse till apostel, missionär, evangelist, äldste eller "bara" församlingsmedlem har fått uppleva att det gäller att offra sig själv. Du måste gå upp på offerhöjden. På berget och vara alla med Gud, där, endast där, kan du få höra rösten från den Evige. När Gud vill ha vårt offer söker vi alltid ge honom något annat i stället än det han begär av oss.

Den mänskliga naturen är förunderlig. Vi försöker muta oss fram och komma så lindrigt undan som möjligt. Men det är dig och mig, det är våra liv han vill ha i sin tjänst.

Du som är ung, ge ditt liv i arbetet på skördefältet! Du som är medelålders eller gammal, ge din tid du har kvar, för Jesus! Du får samma lön som den som har arbetat hela dagen. (Matt. 20:1-16). Du som tvekar, träd in i skördemännens led även du! Sluta att leta på vindar och källarutrymmen efter något du kan "offra" till missionen! Det är inte dina grovsopor som Gud vill ha. Han vill ha dig och ditt liv, för att bärga den sista skörden. Gå NU och se dig aldrig mer tillbaka!

Se dig aldrig mer tillbaka

*Har du satt din hand till plogen
Och din blick mot himlen lyft.
Med Guds folk du börjat vandra uti tro.
Se på Jesu stungna händer,
jaga tvivlens moln på flykt.
Ifrån ljus till mörker finns ej någon bro.*

Kör:

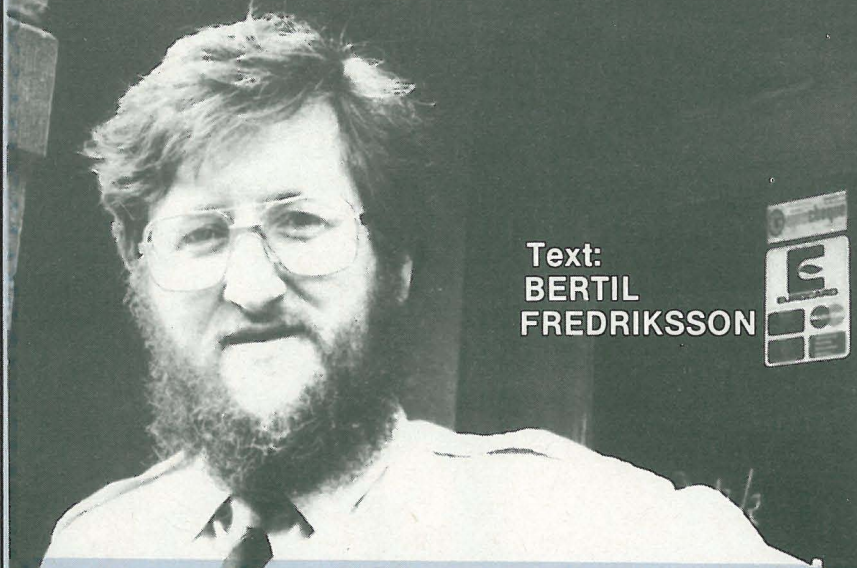
*Se dig aldrig mer tillbaka
Mot en syndig Sodomsslätt,
För ditt liv du måste hastigt fly.
Se på Morgonstjärnan klara
Anden leder dig ju rätt.
Herren Jesus kommer med en morgon ny.*

*2. Hör hur ännu stämman ljuder
Jesus kallar: Följ nu mig.
Lämna båt och nät, din fader och din bror.
På ditt ord jag går, o, Herre
Tills den gyllne morgon gryr.
Nu jag vet, ja, jag vet på vem jag tror.*

**Text o. musik
Lennart Lind**

SATSA ALLT!

Text:
BERTIL
FREDRIKSSON

Alltsedan jag som 18-åring blev frälst har jag haft en längtan att få vara med och vinna människor för Gud. Få se evangelium gå ut med makt i världen. Gud gör långt mer än man kan bedja eller tänka. Det är stor nåd att han kan använda våra barn också, redan vid 12-års ålder. När jag så får uppleva hur Gud välsignar, ser jag att det verkligen inte handlar om ekonomiska resurser.

När man hör talas om missionssatsningar i olika sammanhang, så är det för det mesta fråga om en enorm massa pengar för att man skall kunna missionera. Men det är inte sant. Vad Jesus vill ha, är ditt och mitt hjärta. Han frågar inte efter våra resurser, utan efter vilken bild som är stämplad i

Rain Nylund, nyfrälst örebroare:

— Det är underbart!

Vi skulle ha nattsändning i närradion i Stockholm. Jag ringde rätt sent upp Lennart Lind för att be om en telefonintervju senare under natten. När han lyfte telefonluren, hördes inget annat än sång: "När vi är över skall striden bli till frid, och mina drömmar bli verklighet ...". Atmosfären var helt ljuvlig och väckelseluften trängde in genom telefonluren.

— Hallå? försökte jag efter en stund.

— Är det du Stina? Ja du förstår, vi har just nu så härligt, för Rain har blivit frälst, och vi måste prisas Gud!

— Men så underbart! Det kan ni väl berätta om på vår nattsändning nu? Ni kan väl komma hit och hjälpa oss! Ta med dragspel och fyll bilen med folk!

Det blev lite ivrigt mummel i bakgrunden.

— Vi kommer! höjtade Lennart och Bertil i luren. Vi kommer och hjälper till! Tjuugo mil i natten avverkas lätt i frälsningsglädjen.

Så kom det sig att Rain avlade sitt första offentliga vittnesbörd om sin frälsningsupplevelse inför Radio

Maranatas lyssnare en tidig vårmorgon klockan fyra.

Rain bor närmaste granne med familjen Lind, och har på nära håll kunnat märka hur frälsningen förvandlade dem. Genom sitt exempel var de den starkaste förkunnelsen och pådrivande kraften för Rain att gå samma

väg. Och den här kvällen när Rain som vanligt kom insläntrande i Linds pianoverkstad, var han mogen. Lennart var inte sen att pejla in situationen och föreslå bönemöte. Resolut böjde man knä bland pianopallar, hyvelspån och lackerings-sprutor.

Ja, och så blev det bara så att Rain sex timmar senare satt i Radio Maranatas studio, strålade av glädje. Det gick inte missta sig på övertygelsen, när han ut i stockholmsetern eftertryckligt förklarade:

— Det är underbart!

Stina

våra liv. Har vi Guds stämpel? Tillhör vi honom? Han vill använda oss i sin tjänst. **Detta är evangelium!**

Mamon är av denna världen. Den som fastnar i Mamons grepp, kommer aldrig ut i missionen, kan aldrig vara med och vinna människor för Gud. Därför att penningen trålbinder människan. Och vi ska inte trålbinda människor, utan befria dem. Evangelium är befrielsens budskap.

Du kan bli fri från allt som binder, och vara med i tjänst för Gud. Du kan bli missionär. Missionsarbetet i Santo Domingo är så enkelt och primitivt, mänskligt sett. Men tänk att få se människor bli vunna för Gud genom att vi tar steg i tro och inte lägger mänskliga vär-

derningsmallar på Guds verk. Gud har alltid valt att ta ut det som ingenting är. Han har använt detta för att det som någonting är ska komma på skam. Det är Guds metod genom alla tider. I Hebreerbrevet läser vi i den nya översättningen:

"Lev inte för pengar. Nöj er med vad ni har. Gud har sagt: Jag skall aldrig överge dig, aldrig svika dig. Och därför kan vi tryggt säga: Herren är min hjälpare, jag skall aldrig frukta. Vad kan en människa göra mig? Tänk på era ledare som har förkunnat Guds ord för er, se på vad deras liv förde fram till och ta efter deras tro. Jesus Kristus är densamme igår, idag och i evighet." (Hebr. 13:5-8)

Lars Enlund:

GUD ÄR TROFAST!

Den som tror på Honom kommer icke på skam. Han som förlåter oss alla våra synder och helar alla våra brister medvetna och omedvetna.

Jesus Kristus är vår överstepräst som har gått in i det allra heligaste icke med bockars och tjurars blod utan med sitt eget dyrbara

blod. Om någon har syndat har vi en förespråkare inför Fadern Jesus Kristus som är rättfärdig. Alla har syndat och är i avsaknad av härligheten från Gud. Ingen rättfärdig finnes ingen enda.

Men om vi bekänner våra synder så är han trofast och rättfärdig så att han förlåter oss alla våra synder.

PRENUMERERA PÅ

Månadens kassett

Inspelningar från bibelstudier, väckelsemöten med dynamisk församlingsång, färg- och mærgstark förkunnelse, friska vittnesbörd, lovsång och tillbedjan.

Ett kassettband i månaden.

Pris 30:- per band/månad eller helårsprenumeration 330:-/år. (Vill du betala helår: Sätt in 330:- på MRM:s pg 37 50 50-2. Märk inbetalningskortet "Månadens kassett").

☐ Ja, jag vill bli prenumerant på **MÅNADENS KASSETT**.

Jag vill betala

☐ Månadsvis

☐ Helår

Namn:

Bostad:

Postnr.adr:

Tel:

Box 12001,
700 12 Örebro,
Tel. 019/23 43 18

Signar och Lisa Wikström:

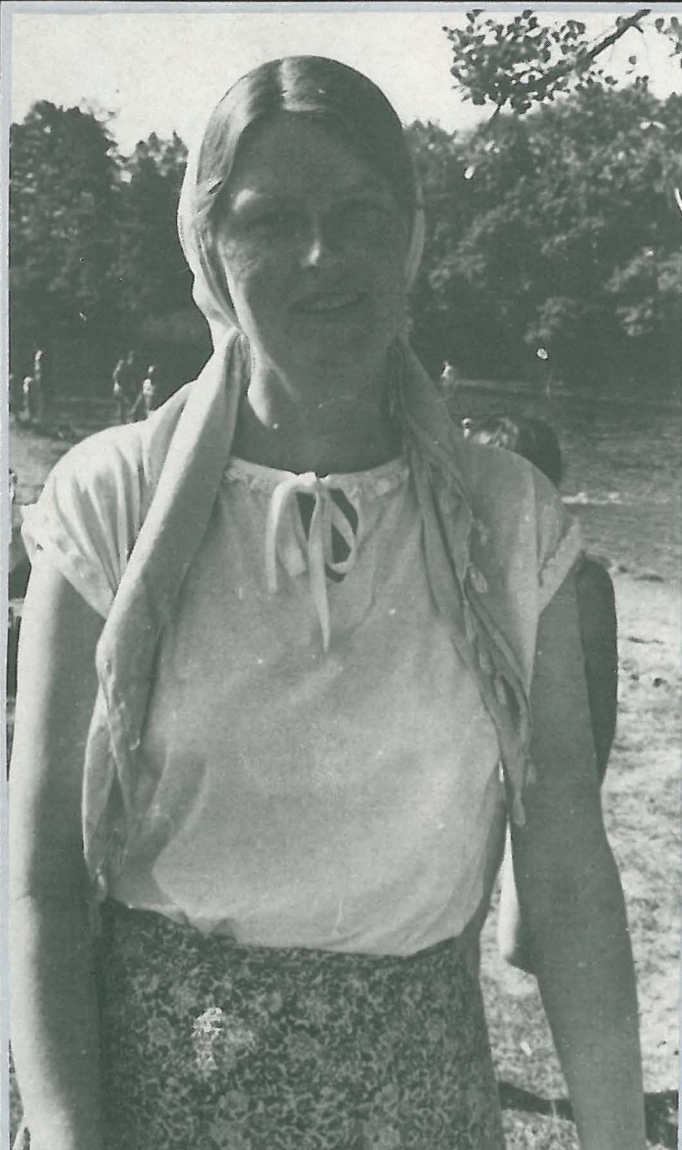
— *Vi vill se flera av
vår generation
i storfamiljerna!*

Makarna Signar och Lisa Wikström, som under många år kämpat troget i Maranataväckelsen, har i dagarna tagit steget och flyttat in i storfamiljen i Latorp utanför Örebro.

— Vi upplevde att vi var färdiga i Sandviken, säger Lisa. Vi kände hur behovet av syskongemenskapen bara växte sig allt starkare. Sen önskar man ju att kunna hjälpa till och tjä-

na Gud tillsammans med syskonen och också få dela välsignelserna. Mötena saknade vi också i Sandviken, men nu behöver vi inte göra det heller.

— Vi trivs jättebra och hoppas att allt fler av vår egen generation skall bryta upp och ta steget in i gemenskapen.

Marianne Uhr, Örebro:

Utnyttja tillfällena - vittna om JESUS!

"Du människobarn, jag har satt dig till en väktare för Israels hus, för att du å mina vägnar skall varna dem, när du hör ett ord från min mun. Om jag säger till den ogudaktige: "Du måste dö" och du då icke vill varna honom, ja, om du icke säger något till att varna den ogudaktige för hans ogudaktiga väg och rädda hans liv, då skall väl den ogudaktige dö genom sin missgärning, men hans blod skall jag utkräva av din hand." Hes. 3:17-18.

Dessa verser ur Heseziel tror jag gäller även dej och mej som tror på Jesus idag. Vi ska gå ut till de ogudaktiga med frälsningens budskap. Detta har verkligen blivit allvarligt för mej den sista tiden. Må Gud hjälpa oss att vi inte försummar att sä-

ga något till människor vi möter. Ofta har vi en massa tillfällen att vittna om Jesus, kanske på arbetsplatsen, i möten eller var som helst. Det gäller att vara fylld med Guds Ande varje dag så att vi har något att ge ut till människorna.

Jag tror att vi lever i den sista tiden innan Jesus kommer, och vi vet inte hur lång tid vi har att verka. Låt oss verkligen avskilja oss helt för Jesus och ställa oss till hans förfogande. Kanske vi av nåd kan få vara med och rädda någon själ för evigheten.

"Säg, har jag räddat någon själ från döden, och någon syndare från villsam stig? Jag säkert kunnat göra mer för Jesus, när han så mycket gjort för mej."

Lars Nilsson, Örebro:

— Jag trivs med den här formen av kristendom

Jag har varit frälst sedan -72 och nu bor jag i en kristen storfamilj i Latorp utanför Örebro. Där har jag bott sedan tre år tillbaka.

När jag flyttade hit till storfamiljen på Humlegården kom jag att tänka på psalm 84 i Bibeln. *"Huru ljuvliga äro icke dina boplatser Herre Sebaot! Min själ längtar och trängtar efter Herrens gårdar, min själ och min kropp jubla mot levande Gud. Ty sparven har funnit ett hus och svalan ett bo åt sig, där hon kan lägga sina ungar; dina altaren, Herre Sebaot, min konung och min Gud."*

Innan jag flyttade hit var

jag som svalan. Jag åkte omkring mycket och flyttade hit och dit. Nu känner jag mig mer förankrad och harmonisk. Det är stimulerande att bo i en sådan här atmosfär, som storfamiljen är.

Förra året fick vi arrende på en åker här nedanför, där vi kan sätta potatis och odla säd. Jag trivs med den här formen av kristendom. Jag har ju något att jämföra med eftersom jag blev frälst i en pingstkyrka i Västerås. Det är jag tacksam för men jag upplevde ändå att det saknades något. Därför flyttade jag från min födelsestad Västerås och bosatte mig i en storfamilj i Stockholm.

Det var i inledningsskedet av storfamiljsepoken. Nu finns flera storfamiljer även i övriga landet. Men det kändes svårt att bo i Stockholm även om det var i en kristen storfamilj. Storstaden är ju inget naturligt. Därför bor jag nu på landet tillsammans med bröder och systor i Herren. Det har jag innerst inne alltid velat göra. "Gamla och unga låtom oss sjunga!" Från 2 månader till 86 år.

Här på landet finns både hästar, kor och får att beskåda. Och blommorna i denna bygd är så vackra. En bokskog har jag alltid önskat se. Det har vi utanför

fönstret. Det har Han ordnat som fyller alla behov i härlighet. Hans namn är Jesus Kristus — Gudasonen! Tag emot Honom i ditt liv och du skall se att livet får en annan mening!

Det är många behov som fått sin uppfyllelse sedan jag blev kristen. Behovet av verklig gemenskap t.ex. (I skolan var jag mobbad och utfryst. Det var ingen gemenskap.) Behovet att få sjunga. Förr hade jag inget att sjunga om och musiktimmarna i skolan tog väl den sista sångarglädjen. Nu sjunger jag som aldrig förr.

Innan min omvändelse hade jag under många år ett

Siri Mård, Örebro:

tryck men var vid gott mod ty jag har övervunnit världen. Det är alltså inte vi som i oss själva ska strida utan Jesus genom oss. Jag har övervunnit, sa han. I församlingen där får vi födas och växa till i Jesus Kristus. Den gemenskapen lämnar man inte hur som helst. Man svetsas tillsammans med både Jesus och syskonen. En kärlek som bara Jesus kan inplantera hos oss. Ju mer vi får del av Jesu kärlek ju dyrbarare blir syskonen för oss.

Du som inte har klarhet i de här sakerna sök dig närmare Gud så att han får uppenbara Ordet för dig! Detta är nämligen livet. Ingen är

GUDOMMLIG GEMENSKAP

Vet du vad som bevarade de första kristna i bibeln? Jo, "De höll sig tillsammans." Inte på onsdagen eller på någon annan dag utan *var dag* höll de sig tillsammans, *endräktigt* tillsammans står det till och med. Det står också att de *höll fast vid*: Apostlarnas undervisning, brödragenskapen, brödsbrytelsen och bönerna.

Gud han gav oss detta med storfamiljen för några

år sedan. Det är helt fantastiskt egentligen här kan vi förverkliga Gudsordet konkret. Har man den rätta visionen klar för sig så tackar man Gud för varje dag att få leva så nära sina syskon. Tänk att få dela *allt* både glädje och sorg. Men tappar man visionen vilket också betyder blicken på Jesus då börjar man att se alla fel man kan komma på om syskonen, om hur allt funge-

rar o.s.v. och då bildligt talat börjar man att sjunka. Då måste man snarast lyfta blicken igen, annars drunknar man ganska snart. Man måste se på allt med Jesu sinnelag.

Ingen klarar någonting i sig själv. Men med hjälp av den kraft som har övervunnit alla destruktiva krafter så förmår vi allt. Problem det får vi alla möta men Jesus sa: I världen lider ni be-

fullkomlig men det står att vi ska arbeta med nit på vår frälsning och så växa upp till huvudet själv Jesus Kristus. Det är alltså ingenting som vi får gratis utan ett aktivt handlande: "arbeta med nit". Vilket underbart resultat när vi får komma in helt och fullt i detta. Jesus kommer att vara med dig varenda stund när du behöver honom. Överlämna ditt liv helt och fullt åt Jesus!

stendom

behov att få gråta. Men hjärtat var hårt. När jag kom till Jesus grät jag tårefloder. Det var som en vårflood. Det frusna smälte och livet började spira. Samma kväll detta hände öppnade jag min bibel. Även det en uppfylld önskan. Jag kommer ihåg mina ord som ofrälst: Man måste i alla fall läsa igenom Bibeln en gång i sitt liv.

Att jag fann min hustru var också det en Herrens ledning i en tid där äktenskapet går mot sin upplösning och man byter partner, som man byter rock. I Ordspråksboken 19:14 står det att en förständig hustru

forts. sid. 25

Lars Nilsson med fru Christina och barnen Jonas och Elisabeth.

Välkommen till Gärdshyttan 1983!

GUDS FRID OCH JESU VÄLSIGNELSE önskas alla VÄNNER i KRISTUS.

Jag skriver denna hälsning till er med bibelordet i Apg. 5:42.

Sommaren 1983 ligger framför oss med tältmöten och konferenser på olika platser, möten som vi tror kommer att betyda frälsning och förnyelse för många människor.

Låt mig till att börja med berätta lite av allt det som hänt sedan sist vi hördes av. Kommuniteten på Gärdshyttans Gård har blivit större, därför att våra vänner Majken och Folke Jacobsson med sina 5 barn sedan december förra året bor här, och dessutom efterföljdes av vännerna Maritta och Bertil Prybil och deras 2 barn. Båda familjerna kom som ett direkt svar på bön. Folke med sin mångkunnighet har kommit oss till hjälp, inte minst när det gäller evangelisationen. Broder Bertil har tagit över en stor del av ansvaret för livsmedelsbussen, som vi började med i sept. -82. Genom den har vi sänkt våra matkostnader, men i första hand har vi på detta vis fått en fin kontakt med bygdens folk, en kontakt som har varit mycket stimulerande.

Under tiden 9-17 juli genomförs den 4:e sommarkonferensen på Gärdshyttan, som har kommit att bli konferensplats för hela Maranatafolket. Under de tidigare åren har vi saknat en riktigt bra plats för bönemöten. — Vi behöver en "lägerhydda". Herren har gett mig en idé hur detta skall kunna förverkligas. Ritningarna finns redan och under hösten beräknas att vi har fått godkännande från myndigheterna, så att vi till nästa år, om Herren dröjer, skall ha "lägerhyddan" klar att tas i bruk. För att ytterligare förbättra för oss alla, är det flera åtgärder som planeras och behöver göras. Inte för att skapa en "lyxanläggning", men för att sänka kostnaderna för driften av gården och samtidigt få en ändamålsenlig konferensplats. Sedan förra våren eldar vi med ved, men våra värmepannor behöver bytas ut mot nya vedpannor tillsammans med de tillbehör som är nödvändiga. Bättre isolering på vindarna, isolera och göra en ny fasad till Pilgrimshem, göra iordning våra vattenbrunnar för att få eget vatten och många fler detaljer är sådant vi arbetar med i detta avseende.

Vad som dessutom känns som angeläget är att göra Gärdshyttans Gård ännu mer känt som en samlingsplats där Guds folk kan mötas, uppbyggas och förnyas, få information och instrueras, och kanske korrigeras för att gå in i nya uppgifter i mission för Herren Jesus Kristus.

Vi som bor och arbetar på Gärdshyttans Gård upplever det som ett stort privilegium att få förvalta och förmera detta värde som Gud har anförtrott oss. En hel del sker, men vi är inte nöjda, utan vi vill nå ännu längre och se större resultat. Därför är vi i stort behov av era förböner, så att vi får de bästa idéerna och de rätta medarbetarna. Du förstår säkert mycket väl att vi också behöver hjälp med avseende på ekonomin. Vi har mött ett enormt positivt gensvar från er alla under de år vi arbetat här, men med frimodighet anbefaller jag mig hos er igen, dels med tanke på "lägerhyddan" och dels med tanke på årets sommarkonferens. Det behövs ca 60.000 kronor, och jag vet att vi kan klara av detta om vi hjälps åt allesammans.

Jag hoppas att få se så många av er som möjligt under sommarkonferensen. Till årets konferens kommer Marcos Estévez från Dominikanska Republiken, en ung evangelist, som du kan läsa om i Midnattsropet, tillsammans med Stina Fridolfsson, som tolkar honom samt Viveca Jillker. Moussa och Noomi Abna-Aissa kommer från Tunisien tillsammans med Robin Widén och Gitte Christensen. Dessutom medverkar bröder och systrar från Norge och de olika platserna i vårt eget land. Konferensledare och huvudtalare blir i år som tidigare Arne Imsen.

Med varma och hjärtliga fridshälsningar från eder broder i Kristus.

Gunno Andersson

● Gärdshyttans Gård ligger invid riksväg 50, den stora trafikpulsådern mellan Jönköping och Örebro. Ifrån Gärdshyttan är det 13 km till Askersund och 30 km till Motala. Till de både större metropolerna Örebro och Linköping är det 70 km.

● Gärdshyttan ligger i en underbart naturskön närkesbygd. Fina strövområden i skogarna, och en kvarts timmes promenad till Hargebaden med sandstrand och fint Vätter-vatten.

● Det går alldeles utmärkt att ta tåget till Hallsberg eller Motala, och därifrån buss till Gärdshyttan.

● Stort mötestält tillsammans med ett mindre bönestält. Gott om parkeringsplatser. I den underbara parken finns utmärkta utrymmen för tält och husvagnar. Trots att vi disponerar ca 200 sängplatser, är vi mycket tacksamma om så många som möjligt kan ordna med husvagn och/eller

9 — 17 JULI 1983

• KONFERENSDELTAGARE FRÅN FLERA VÄRLDSDELAR • GODA INKVARTERINGSMÖJLIGHETER • VACKER NATUR OCH NÄRA TILL HARGEBADEN •

SERVERING • CAMPING

MEDVERKANDE: **ARNE IMSEN**, Jan-Egil Hafsahl, Gunno Andersson, Hans Brynte, Gustaf Jilker, Kjell Hägerman, Folke Jakobsson, Per-Arne Imsen, Tage Johansson, Hans Lindelöw. Från TUNISIEN: Fam. Moussa Abna Aissa, Robin Widén, Gitte Christensen. Från DOMINIKANSKA REPUBLIKEN: Stina Fridolfsson, Marcos Estévez

Välkomst- och väckelsemöte: Lördag 9/7 kl. 19.30

Dagligen: 8.30, 11.00, 15.00 och 19.30, Söndagar: 11.00, 15.00 och 19.00

"En annorlunda konferens som man talar om
och längtar till"

tält. Tänk på att ta med sänglinne och filt/täcke eller sovsäck.

- Vi kan sänka utgifterna för maten under konferensen om vi kunde hjälpas åt att skaffa fram olika matprodukter som behövs in natura. Ring oss gärna på 0583/707 00, så får du information om vad som behövs.

- Att observera är att vi inte heller i år tar ut några fasta avgifter för mat och husrum. Vi önskar

lösa det genom personliga offer under konferensen. Kostnaden finns naturligtvis ändå, men utslaget per person blir det knappt 100 kronor om dagen.

- Anmäl i god tid, så att vi kan ordna alla nödvändiga detaljer.

- Välkommen till en trons konferens, där Guds Ande vill uppenbara sig konkret och verkligt till människors frälsning och befrielse!

GULLI DAHLBERG, Örebro:

Himmelska vanor

Vi som är frälsta måste leva som främlingar och gäster på jorden.

Vi har ju vårt medborgarskap i himlen och söker det som är därovan (Fil. 3:20).

Om vi menar oss vara med när Jesus kommer måste vi avskilja oss från världen. Vi kan inte som frälsta leva som vanligt och anpassa oss efter världens vanor, vi måste ha vårt sinne vänt till det som är därovan.

Kol.3:1-2 "Om I alltså ären uppståndna med Kristus, så söken det som är därovan, där varest Kristus är och sitter på Guds högra sida. Ja haven edert sinne vänt till det som är därovan, icke till det som är på är på jorden."

Vi måste som frälsta förbereda vår hemfärd här. Om du t.ex. skall åka utomlands så måste du packa din vä-

ska, ta med dej lämpliga kläder, vaccinera dej, så allt är klart när avresan skall ske. Så måste vi också göra.

Är vi Guds barn så har vi himmelens vanor redan här. Jag menar om jag skall resa t.ex. till Afrika, så är det ju en fördel om jag har läst om landet, kan språket, klarar av temperaturen och maten. Likaså om vi inte är världsfrånvända redan här, kommer vi inte till himlen. Men, låter du dej uppfyllas av Helig Ande, kan du aldrig anpassa dej i världen. Då längtar du hem till himlen och söker efter staden med de fasta grundvalarna. När vi ser hur denna världsordning går mot sitt slut, hur bör inte vi då vara i helig vandel och gudsfruktan.

1. Jesus steg hit/ner från sin himmel:/ för att oss frälsa ifrån våra synder och evig framtid ge.

Kör:

För han har ju sagt, jag ger dig all makt att bliva Guds barn och vandra med mej vart jag går.

2. Israels barn de /:knorra i öknen:/ de ville ej höra på Mose och Aron, Nej de ville vända om.

3. Men nu dej Jesus /:kallar och bjuder:/ jag vill dej föra till löfteslandet, om du blott håller ut.

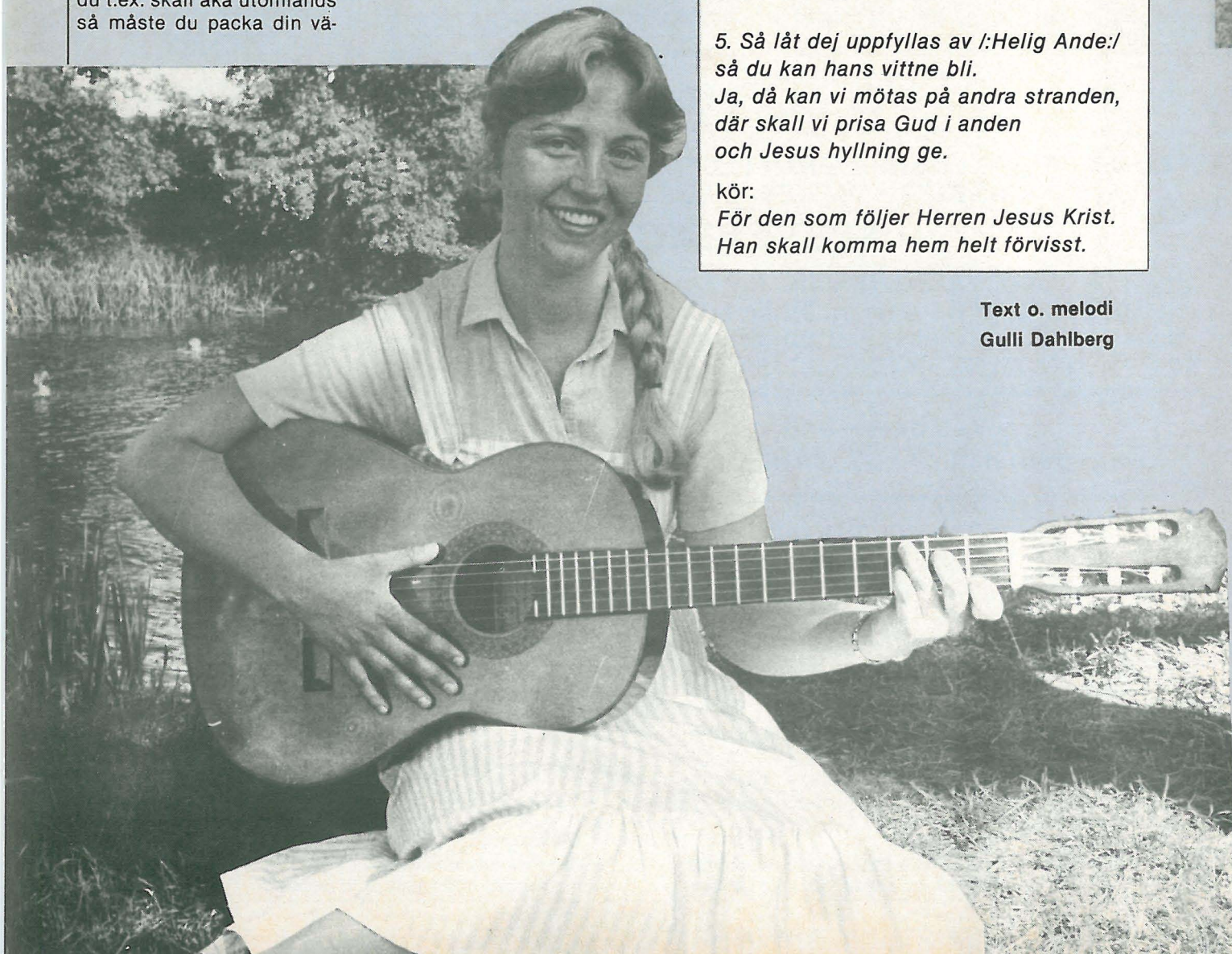
4. Säg vill du då dröja /:i jämmerdalen:/ Han vill dej leda till övre salen och dej intaga helt.

5. Så låt dej uppfyllas av /:Helig Ande:/ så du kan hans vittne bli. Ja, då kan vi mötas på andra stranden, där skall vi prisa Gud i anden och Jesus hyllning ge.

kör:

För den som följer Herren Jesus Krist. Han skall komma hem helt förvisst.

Text o. melodi
Gulli Dahlberg

Birgitta Johansson, Askersund:

LIVETS UNDER

Jesus är livet för mig! Så enkelt det låter. Nästan banalt. Livet! Har du upplevt något så fascinerande som att se liv födas? I naturen, bland djuren eller kanske ett barn? Vi har just sett en ny vår födas. Allt i naturen har fått nytt liv. Nya grässtrån, blommor och blad.

Tänk att få gå ut tidigt på våren och söka efter de första tecknen på att naturen håller på att födas på nytt!

Det allra första gröna som sticker upp ur en till synes livlös jord får oss nästan bli hänförda.

Vilken makt! Vilken visdom! Vilken fantasi det ligger bakom det skapade. Så perfekt ordnat, så väl genomtänkt! En makt, en Gud som sade och det vart, som bjöd och det stod där. Fantastiskt!

Och ändå har denna världens vise i många tusen år lagt sina pannor i djupa veck och brytt sina hjärnor för att försöka utforska hur allt har kunnat bli till.

Alla tänkbara förklaringar har testats och många olika versioner har godtagits för att sedan förkastas för nya tankar.

Bara inte detta att en allsmäktig Gud, med sitt blotta ord, skulle kunnat skapa allt. Nej, så enkelt kan det ju inte få vara.

Ändå är det så enkelt. "Han sade och det vart, Han bjöd och det stod där"

Lika enkelt är det att själv bli född på nytt. Gud gav oss Jesus. Han bar all vår synd och skräpighet på sig på Golgata.

Genom olydnad blev hela människosläktet skilt från Gud, sin skapare. Genom Jesus Kristus blir människan återförenad med sin Gud. "Han som inte är långt bort från någon enda av oss. Det är ju i Honom som vi leva, röra oss och är till." Apg. 17:27,28

Han gav oss livet. Skapade oss. Han inbläste livsande i oss.

Han har också gett oss det nya Livet i Jesus Kristus. Det eviga livet för att vi skall leva i evighet med honom. Så enkelt men stort och underbart.

Låt dig uppfyllas av glädje och hänförelse över detta!

Jesus är livet för mig!

Solveig Helmner, Örebro

TAG EMOT FADERNS RIKEDOMAR

Lukas 15: 11-22.

När jag läser den här skildringen, tycker jag det är en märklig situation Jesus målar ut.

Tänk att vara nära att förgås, nära att svälta ihjäl, fastän man har en sådan rik far. En far med ett så utgivande, varmt hjärta, att han endast väntar på att få öppna förrådshuset och bjuda ut av sina rikedomar. Tänk — att äga vetskaper om detta och ändå vara nära att förgås, nära att svälta ihjäl.

Men ändå — i denna belägenhet befinner vi oss ibland. När vår blick mot himlen blir skymd, när våra andliga ögon fördunklas så

vi endast ser den mörka, hopplösa situationen i nuet. Vi glömmer Faderns rikedomar, de öppna förrådshuset, de skatter och gåvor vi fått av hans hand. Vi glömmer det trofasta fadershjärtat, som inte önskar något högre än att få skänka oss allt med honom — liv och övernog.

Men vad nåd — vi får som den vilsegånga sonen väckas till besinning — stå upp och gå hem till vår Far.

Och se, redan på långt håll kommer Han oss till mötes för att sätta ringen på vårt finger och ikläda oss högtidsdräkten. Alltid redo att förlåta och upprätta.

**Text:
ANNA-BRITTA
HELLSTRÖM,
Örebro**

Låt dig för

"Den som tror på Sonen han har evigt liv; men den som icke hörksammar Sonen han skall icke få se livet, utan Guds vrede förbliver över honom" (Joh. 3:16)

O du människa, om du vil le stanna upp ett tag och lyssna till sanningens ord, som säger att du går evigt förlorad om du inte tar emot Jesus i ditt hjärta och låter dig försonas med himmels Gud. Du jagar efter prylar, efter saker och ting som du tror ska kunna fylla det tomrum som du har i ditt bröst. Men det kan jag lova dej att om du än skaffar dej villa, bil, båt, sommarstuga, video, swimmingpool ja, allt som är "inne", så kan du inte komma ifrån den rastlöshet och den oro som du bär på i ditt bröst.

Jesus säger i Joh. 4:14 till en samaritisk kvinna när dom sitter vid vattenbrunnen: *"Var och en som dricker av detta vatten han bliver törstig igen, men den som dricker av det vatten jag giver honom, han skall aldrig någonsin törsta, utan det vattnet jag giver honom, skall bliva i honom en källa vars vatten springer upp med evigt liv."*

När du läser det här kommer du att tänka på Svens-

Gertrud Johansson, Göteborg:

— Tänk att få ha ett personl

Jag är så tacksam för Jesu nåd och Hans fostrande kärlek till oss.

Vi har nyligen firat påsk och vi har därmed påminnt varandra om vad Jesus gjort för oss. Hur Han som är Guds Son gick ner till oss, gick under oss i döden och vann hela mänskligheten åt Gud. Han vann en fullkomlig seger över allting, på alla områden.

Tänk att just Han som är så stor, just Han kan du och jag få ha ett personligt för-

hållande till, så nära som i vårt eget hjärta. Just detta, är det så otroligt viktigt att vi har, ett eget personligt förhållande till Jesus. Det är på detta det beror, om Han kan få utföra Sitt verk igenom oss.

Vi vill så gärna tjäna Jesus, vi rusar åstad, vi arbetar och vi utför måhända väldigt mycket gott. Men mitt i allt detta kanske vi tappar bort den där riktigt nära kontakten, vi glömmar lyssna till Hans röst, vi glömmar att

vila medan Han utför sitt verk i våra hjärtan. Vi ska naturligtvis inte vara överkamma, men det är mycket nära till hands att vi frestas se på det vi gör och räkna det oss till godo. Vi vill åtminstone ta åt oss lite, lite av äran, även om vi med munnen ärar Gud. Vi känner inte oss själva som Han gör. Till slut måste Jesus låta oss vakna upp över situationen. Han kanske måste låta oss misslyckas grundligt, göra bort oss eller låta allt

det vi håller på med rasa. Detta är oändligt kärleksfullt även om vi upplever det hemskt och hårt.

Då uppstår frågan älskar vi Jesus? Finns kärleken till honom där? Det är det enda som nu betyder något. Jesus ställer denna fråga till Petrus efter hans livs misslyckande (Joh. 21:15-17). Genom det som hänt hade Petrus lärt känna sig själv och Jesus kunde ta vid i hans liv och börja där Petrus slutat.

Tack och lov! Han vill ut-

sonas!

son din granne som säger sej vara med i någon religiös förening och han lever ju på samma sätt som oss, han till och med har snyggare hus och senaste årsmodellen på Volvon, hur stämmer det då? Ja du, den grannen behöver säkerligen göra sinnesändring. Guds ord gör klart för oss hur vi ska handskas med våra ägodelar.

I Lukas 14:33 står det: "Likaså kan ingen av eder vara min lärjunge om han icke försakar allt han äger." Och i Lukas 16:13 läser vi: "Ingen kan tjäna två herrar ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sej till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mammon."

Och om vi ser på den första kristna församlingen i Apg.4, så står det att de sålde sina hus och sina jordagods och delade med sej så att var och en fick det han behövde. Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt utan de hade allting gemensamt.

Till slut, låt Jesus få komma in i ditt hjärta så får du uppleva en frid som är himmelsk. Jesus älskar dej! Älskar du honom?

Kjell Hellström med dottern Josefina.

Kjell Hellström, Örebro:

GUD BOTADE MIG!

Gud är trofast och hör bön.

Jag måste berätta om något som hände mej för en tid sedan. Det var så att jag skulle hjälpa en broder, som hade fått punktering på en släpkärra, att byta hjul. När jag skulle lyfta upp ena änden på kärran vid hjulbyttet, så lyfte jag fel och fick fruktansvärt ont i ryggen. Jag

kunde inte arbeta på flera dagar, och till slut ringde jag till en kotknackare. Men det var en automatisk telefonsvarare som sa att doktorn skulle finnas på plats på måndag. På söndagskväll åkte jag på väckelsemöte i Örebro trots värkande rygg. En broder reste sej upp och vittnade om hebrägdagörel-

se, om att Gud kan hela våra sjuka kroppar, om vi beder honom om det. Jag gick fram till förbön, och Gud gjorde verkligen ett under med min rygg. Värken försvann, och jag kunde arbeta igen utan besvär, och jag slapp att anlita någon kotknackare.

gt förhållande till Jesus!

föra sitt verk även i och igenom dig och mig. Den frukt som kommer av honom, och inte av egna ansträngningar, är bestående. Den är av evighetsvärde. I oss finns inget av värde, utom det Han skänkt oss av nåd. Gärningar, gåvor och allt är heller inget värt om det inte är framsprunget av kärlek till Jesus (1 Kor. 13:1-3).

Syskon, låt oss vårda om vårt personliga förhållande till Jesus! Låt oss upprätta det i vårt böneliv, i vår kam-

mare! Det är på den vägen vi når hem, och det är dessutom en "övermåttan härlig väg."

JAG TRIVS...

forts. fr. sid. 19

är en gåva från Herren. I Ordspråksboken 18:22 "Den som har funnit en rätt hustaru, han har funnit lycka och har undfått nåd ifrån Herren."

Ja, visst har jag mycket att tacka Herren för. Han

har ju givit oss två små barn, som fyller huset med liv.

Ps. 127 och 128: "Se barn äro en Herrens gåva, livsfrukt en lön. Likasom pilar i en hjältes hand, så äro söner som man får vid unga år. Säll är den man som har sitt koger fyllt av sådana. De komma icke på skam, när de mot fienden föra sin talan i porten. Säll är envar som fruktar Herren och vandrar på hans vägar. Ja, av dina händers arbete får du njuta frukten: säll är du, och väl

dig! Lik ett fruktsamt vinträd varder din hustru, därinne i ditt hus, lika olivtelningar dina barn, omkring ditt bord. Ty se, så varder den man välsignad, som fruktar Herren. Herren välsigne dig från Sion; må du få se Jerusalems välgång i alla dina livsdagar, och må du få se barn av dina barn. Frid över Israel!"

Det är mycket, mycket mer gott som Jesus har gjort mot mig men det kan jag berätta en annan gång.

Kjell-Arne Sundström, Haparanda:

Vad har du fått ut av livet?

För en del människor så flyter livet ganska regelbundet. Det betyder att man arbetar, äter och sover. Och sin fritid använder man på olika sätt. Dagarna blir veckor, månader och år läggs till år. Tiden står aldrig stilla. Snart har ett helt liv förflutit och jag skulle vilja fråga Dig. Vad har Du fått ut av livet? För många människor är livet ett jagande efter pengar, materiella förmåner och rikedomar. Många uppnår och finner detta, men ändå så är inte alla lyckliga.

Kom ihåg att du är inte ensam om att söka lyckan. Miljoner människor har samma mål. Varför blir du då in-

te lycklig? Svaret är, att du söker på fel ställe. En del söker sin glädje i alkoholens och narkotikans berusande tillstånd. En falskhet som bedrar dem själva. Man får endast uppleva den glädje som stunden ger, och livet blir ännu värre att leva än förut.

Jag var personligen nere i alkoholbegäret, jag öste ur denna världens usla brunnar och fick blott uppleva den glädje som stunden ger. Mitt hem och min familj höll på att gå ifrån mig, jag gick på sprutor och tabletter ordinerade av läkare. Spiritbegäret brann i mig och jag fick uppleva hur mänsklig

hjälp var otillräcklig. Allt verkade hopplöst. Så kom jag med på ett väckelsemöte, där jag fick uppleva ett möte med Jesus och jag fick av Nåd uppleva Frälsning och Frigörelse ifrån mitt gamla syndaliv. Det var ett ögonblicksverk för Jesus att hela och frigöra.

Är Du nere i laster av olika slag, är Du annars otillfredsställd med det liv Du nu lever? Denne Jesus, som gav sitt liv för Dig och mig på Golgata, Han vill möta Dig till full och härlig frälsning, Han vill förvandla Ditt liv från mörkaste natt till ljusaste dag. Halleluja! Tro på Jesus. Bekänn Din synd.

Bed om förlåtelse. Tacka för att Jesus har frigjort Dig ifrån ditt gamla syndaliv. Tacka för att Du är frälst, den Gud som har skapat Dig, Han räknar med Dig. Jesus har inte lovat, att vi som Hans barn och efterföljare skall slippa prövningar och bekymmer i denna världen, men Han har lovat i sitt eget ord, vår Bibel, att Han skall bereda en utväg ur alla prövningar, som möter oss på vår levnadsväg.

Jag fick personligen uppleva frälsning, frid och harmoni. Gud vare tack — och Han fick en vilsegången son. Därför: Gör Dig Redo — Jesus kommer snart!

Text: Thommy Jacobsson

Bli en "andlig lamell"!

Man önskar ibland att man kunde tala Guds ord. Befriad ifrån självrensning och magnetisk kraft att lägga till egna meningar som slugt skulle kunna passa in i den text som Anden, den helige Ande, givit ljus över. Men när Anden kommer, sanningens Ande, då blir det rätt lite utrymme för tycke och tänkande. Då levandegörs texten så att orden får andrahands betydelse, -ja orden kommer i bruk för anden. Evangelii sötma som inte är ett "kärlekssocker" utan salt, kommer att resa människor för sanningen, lydnad för sanningen, som Paulus skriver.

Hur skulle vi skröpliga människor kunna vara något i denna världen om vi inte hade Anden som tar ifrån Fadern och giver åt oss för att kanalisera ut andliga realiteter till någon medvandrare i vår närhet.

Nu heter det att Gud inte har anseende till person. Men hur är inte du och jag när vi möter människor eller nalkas Gud? Fulla av förebråelser och anseenden. Till och med när vi ska nalkas Gud i bön och utbedja oss

av honom. Vår gudsbild är förgiftad av än det ena än det andra. Hur ska vi kunna bestå som inte har rena förhållanden ens i vårt mest intima förhållande med Gud själv? "Skulle Gud hava sagt", det mest illfundiga ord man kan hitta på, bär vi, bjuder på och det står där personifierat i ännu några individer.

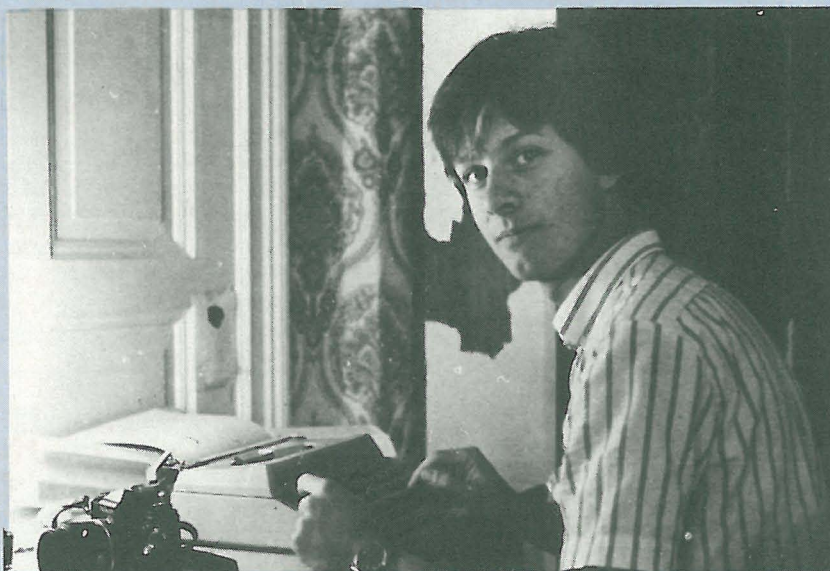
Petrus fick erfara rejält att Gud inte har anseende till personen: "Jag brukar den jag vill". Han lägger ned

denna skatt i vilket lerkärl han vill utan att fråga någon om råd.

Han tar ut sina tjänare och skickliggör dem allesammans.

Har du läst om Barnabas hur han tog sig an Paulus och förde honom till apostolarna. Tänk om denne Barnabas, fylld och ledd av den Helige Ande, inte hade stått där brukbar och ödmjuk nog att bara visa vägen. Vad betydelsefullt att dessa små "Barnabas" finns där, helt

avgörande för människors vägledning. En andlig "lamell", fullt duglig att gå emellan och göra det lilla, som i detta fall föra Paulus i den ställningen att han kunde gå ut och in, som det heter och frimodigt predika i Herrens namn. Vi måste rannsaka oss och se till att vi har Kristi sinne, dugliga att tjäna i stort som i smått. Kämpa för att bli en Herrens "Barnabas" frimodig att utföra det som du blivit kallad att utföra för Jesu räddning.

MIDSOMMAR I HABO

Rapport:
STINA
FRIDOLFFSSON

□ Det är en dröm att komma till Villa Lücke i Habo. Man blir nästan litet förvirrad när man försiktigt och tafatt går husesyn i det väldiga huset. "Det är ett riktigt storfamiljshus", konstaterar husefadern Bertil Fredriksson belåtet.

Ja, visst passar det för stora familjer, det är då sant. Från vind till källare finns massor av större och mindre rum; alla lika lyxöst och sagolikt vackert inredda. Gillestuga, bastu, öppna spisar, rosettfönster — ja, det är ju inte vanligaste stilen hos det annars så enkla maranatafolket. Men den här gången hade Gud bestämt att hans barn skulle få ett riktigt fint hus. Alltså inget reparationsobjekt.

Det här märkliga förvärvet skedde i samband med att en lokaltidning gjorde ett re-

portage om maranatagruppen i Jönköping, och där framgick att kommuniteten behövde bostad. Då ringde ägaren av Villa Lücke och föreslog gruppen komma och se huset.

Paradisisk miljö

—När jag kom till Habo första gången, såg jag en konferensplats framför mig. Vil-sam, paradisisk miljö, berättar Bertil. Och det gäller ju inte bara ett stort och vackert hus. Den väldiga, litet vildvuxna tomten, full med ängsblommor; slutningen mot den porlande bäcken med vår barndoms idylliska spång över — ja, det är ljuvligt i Habo.

Det är en festpräglad midsommarstämning. Tält av olika kulörer och storlekar

skymtar mellan alla buskar. Och en otrolig massa barn springer över den tåliga tomt. Alla åldrar har hittat sin form av samvaro. Ett gäng grabbar har riggat upp målstolpar och spelar fotboll. Några små förhoppningsfulla pilgrimsbarn har fattat varandras händer i ring omkring en som ligger hopkrupen i ringens mitt. Det är klassiska "björnen sover". I den stora glasverandan på husets södra gavel sitter en grupp bröder lågmält samtalande. Mellan serverings-tältet, kök och diskrum är det ivrig och avspänd aktivitet. Alla hjälper till.

—Det här är roligt! myser Lennart Lind vid diskbaljan, och löddret dryper av händerna. Frun Elsie torkar tålmodigt.

Det fanns många maranataveteraner på konferensen i Habo. Märta Berg Strömmare, exempelvis, aktiv evangelist under sextiotalet, var där.

—Det är fantastiskt att efter femton år få komma tillbaka och känna att man är en del av helheten, sade hon stilla. Och hon förmedlade en ton från himlen genom att sjunga sina sånger. Maken Runo predikade inspirerande om de resurser som finns i Jesus Kristus.

Förnyad genom sången

Vid ett bord satt en syster, Majken Karlsson, med sin make. De har under tre konferensdagar åkt de åtta milerna mellan Eksjö och Habo.

—Sedan konferensen i Nässjö för fyra-fem år sedan, har jag bett till Gud att få höra Arne Imsen igen!

Och systemen berättar om hur hon under en sjukdomsperiod blev styrkt och förnyad genom maranatasånger och bibelstudier på kassett.

—Jag upplevde något i de här sångerna som inte finns någon annanstans. Jesus kom mig så oerhört nära där i min ensamhet. Och när annonsen om midsommarkonferens i Habo stod i tidningen, blev jag så glad. Jag är tacksam till Gud att ni har fått denna plats.

Det kom en röd bil inglidande på området. Systemen höjde glatt handen till hälsning:

—Nu kommer flera från Eksjö! Dom här ringde jag efter i förmiddags!

Vädret var ljuvligt, men de som kommit till Habo denna midsommarhelg var först och främst där för att få andlig föda, och under mötena fylldes tältet av engagerade lyssnare.

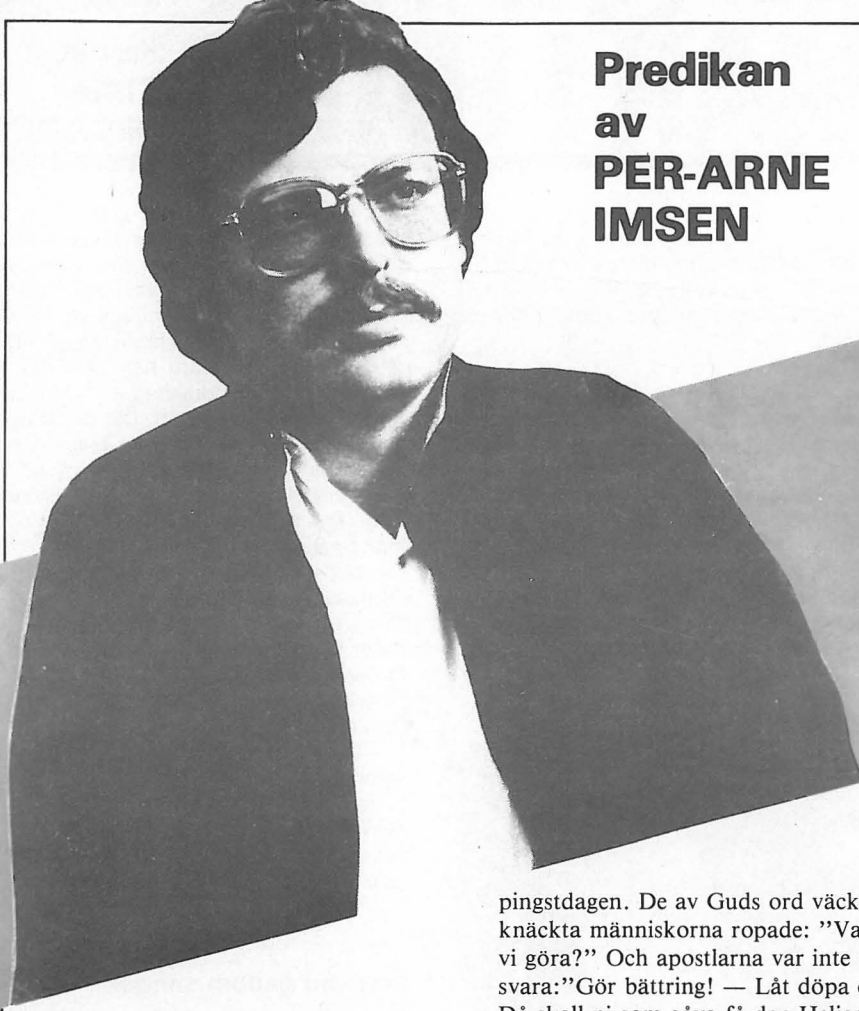
Arne Imsen predikade med allvar och tyngd. Det finns inga rationella genvägar till väckelse och förnyelse. Det gäller att återvända till ursprunget, uppenbarelse och första kärleken. En kvinna blev döpt i anden mitt under ett möte, och stormade glädjestrålade upp på plattformen.

—Det här har jag väntat på i 13 år! Och så dråsade hon i golvet under andens kraft och församlingens jubel.

Också i Habo finns behov av ett frigörande, livgivande evangelium. Och Bertil Fredrikssons försäkran om fortsatt mötesverksamhet möttes med tacksamhet av ortens befolkning.

Elisabeth, Linda och Miriam i sommargrönskan i Habo.

Predikan av PER-ARNE IMSEN

EVANGELIET ÄR VÄRDET

Han har utgivit sig själv för att rädda oss från den nuvarande onda tidsåldern — Det förundrar mig att ni så hastigt avfaller från honom som har kallat eder att vara i Kristi nåd ...” Gal. 1:3-6

Det är oerhört viktigt att vi får kunskap om Jesu frälsningsplan. Den är en total uppgörelse ”den nuvarande onda tidsåldern” för hela människan. Vi behöver verkligen profetisk ande för att se djupdimensionerna och storheten i det verk Jesus har gjort, då han en gång för alla gav sitt liv för att frälsa oss ut ur sätans organisation — världen.

Det är nödvändigt att röja rågångarna igen, och mycket klart markera gränserna mellan Guds rike och världen. Vi har en underbar förebild i den urkristna församlingens framväxt och praxis i mötes- och vardagsliv. Ut ur den uppfordrande och andefyllda förkunnelsen på pingstdagen växte församlingen fram. Det började med ”styng i hjärtana”, syndanöd, hos åhörarna. Ordet trängde ned i de djup som bara den Helige Ande kan vidröra i en människas liv. Detta är en utmaning till oss. Vi lever i en tid då modernistiskt utvattnad förkunnelse gjort det kristna livet till fritidsverksamhet i religiösa föreningar där det profana samhällets strukturer råder. Detta har naturligtvis ingenting med nytestamentligt församlingssliv att göra. Frälsningen omspannar hela vårt liv, all vår tid och alla våra resurser. Det innebär att församlingen blir en skarp kontrast mot allt annat i samtiden.

Men vi ser resultatet på den första

pingstdagen. De av Guds ord väckta och knäckta människorna ropade: ”Vad ska vi göra?” Och apostlarna var inte sena att svara: ”Gör bättring! — Låt döpa er! — Då skall ni som gåva få den Helige Ande! — Låt frälsa er ifrån detta vrånga (per-versa) släkte! Och de som tog emot Ordet lät döpa sig, och genom dopet markerades den skarpa gränsen till det gamla livet och den gamla livsstilen. O, vi behöver förnyas så vi ser dopet i sitt rätta sammanhang i den första församlingens ljus.

Gränserna till världen drogs upp. Rågångarna blev klara. De frälstes ifrån världen men inte för att hamna i ett vakuum.

Jesus som frälste oss ”ifrån den nuvarande onda tidsåldern” har ett mycket bestämt mål med våra liv. Han har kallat oss att ”vara i Kristi nåd”. D.v.s. att förbli i nåden, men inte bara som en förvaring, utan för att nåden skall fostra och ge växtkraft åt det Gud vill skall växa fram. Vi måste vara målinriktade på samma sätt som man var i den urkristna församlingen. De hade *församlingens uppbyggelse till mål* och därför höll de fast vid undervisningen, gemenskapen, brödsbrytelsen och bönerna. Vad som än övrigt skedde prioriterades detta framför allt annat därför att de svävade inte på målet.

De förstod vilka faror tidsanden representerar, den ande som försöker locka och pocka och dra oss bort ifrån centrum. Därför var man oerhört angelägen att hålla fast. Och så växte genom denna gemenskap församlingen fram.

Församlingen — Guds hemlighet

I Efesierbrevet talar Paulus om församlingen som en hemlighet. Vi ser där ett

underbart perspektiv om ett rådslut som fullbordats. Som tidsåldrarna igenom hade förvarats som en hemlighet hos Gud, alltings skapare. Församlingen är inte en konstruktion som hastigt kom till när Gud såg att lagen inte räckte till. Församlingen har genom tidsåldrarna varit en plan hos Gud. Allt ifrån världens begynnelse har denna hemlighet varit fördold hos Gud. Men så kommer det nya förbundet, där vi är inplacerade i Guds eviga frälsningsplan. Gud demonstrerar sin kärlek när Jesus dör för oss på Golgata. Vilken nåd att han dog för oss! Men han ger inte bara sitt liv för oss, utan han vill också blottlägga sitt hjärtas innersta hemligheter för dig och mig. De ting han inte talar med keruber, andeväsen och änglar om, vill han uppenbara för sin församling. De hemligheter som han har fått ifrån Gud själv, vill han uppenbara för oss. Men dessa ting kan vi inte se in i utan den Helige Andes uppenbarelse och ljus. ”*Den som har öra han höre vad Anden säger till församlingen*”. Jesus har mycket han vill meddela oss, men våra sinnen är så upptagna att det är få som kan ta emot informationer från den eviga världen. Jesus vill inte bara ha oss som vänner i största allmänhet, utan han vill att vi ska vara hans förtrogna.

Kanaler för Guds härlighet

Genom den helige Ande får vi möjlighet att ta del av Guds hemligheter. Det är en ofattbar nåd. Men vi är så tröga att lyssna till Gud och höra honom tala om dessa ting. Våra sinnen är så upptagna av allt det som hör det närvarande till. Tiden är fylld med det som handlar om timligt och dagligt. När så Anden vill uppenbara hemligheterna för våra hjärtan, kan vi inte ta emot. Vi kanske har upplevt en liten del, och det vi mottagit av Guds härlighet är gott och underbart. Men det finns oändligheter i Guds förrådshus av hemligheter han vill avslöja för oss. Han vill an-

GELIUM

DAGSGEMENSKAP

I detta ekumenikens tidevarv brukar olika församlingar och organisationer gärna ordna kampanjer tillsammans, och "bara predika evangelium", som det ofta heter. I denna predikan djuplodar Per-Arne Imsen i Guds Ord där vi ser att evangelium inte är något annat än en förkroppsligad gemenskap, som lever i kärlekens utgivande princip.

vända oss till att bygga upp församlingen. Vi kan ta emot kunskap ifrån Gud själv om hans församling, till att upprätta den. Gud vill att vi ska få del av hans mångfaldiga visdom och förkroppsliga denna. Vi skulle inte bara bli frälsta från detta vrånga och avoga släkte; Gud vill också frälsa oss in i något nytt. Vi ska ju vara hans församling.

Han vill för oss, sin församling, uppenbara sin mångfaldiga visdom. Och denna uppenbarelse förmedlas just igenom trosyskon i kompletterande gemenskap, där nådegåvor och tjänster fungerar. Så blir mångfalden på ett underbart sätt uppenbarad. Gud ger åt allesammans, var och en, någon särskild gåva. På detta sätt får vi alla vara med och uppenbara Guds mångfaldiga visdom. På detta sätt kan vi alltså bli kanaler och redskap för Guds härlighet, om vi ställer oss till hans förfogande.

Den helige Ande vill förmedla dessa gå-

vor. Har vi hörselorgan till att ta emot informationerna? Den helige Ande vill utrusta, bygga upp församlingen. I första Korinterbrevet 14:1 förmanar Paulus: *Varen ivriga att undfå de andliga gåvorna*" men syftet är inte att få gåvor för att sitta och gotta sig i sin salighet. Det var en bestämd avsikt med dessa gåvor. De har församlingens uppbyggelse som mål. Gud är inte snål, han vill ge i oändlighet av sina underbara gåvor. Men han måste ha någon som tar emot de gåvor han räcker ut. Gud vill att vi ska vara ivriga att ta emot. Den helige Ande vill göra levande för oss dessa gudomliga gåvor, så att vi förstår att det verkligen är något underbart gott Gud vill utrusta sitt folk med. Har Gud bestämt att dessa kompletterande gåvor måste fungera för att församlingen ska kunna byggas upp, så kan vi inte nonchalera dem och tro att vi kan klara oss ändå. Gud har naturligtvis sett att dessa gåvor är nödvändiga.

Total uppgörelse med tidsåldern

Vi kan inte forcera någon tillväxt och pressa fram resultat hos varandra — det gäller att förbli i Guds nåd. I umgänget med Herren Jesus Kristus får vi ständigt ta emot mera nåd. I sitt andra brev till Timoteus beskriver Paulus klart att det gäller bli räddad från den onda tidsåldern. Frälsningen är inte något man jämte andra aktiviteter och nöjen kan avnjuta på det sätt den kan presenteras i dagens förkunnelse. Det handlar om en total uppgörelse på alla nivåer. Vår samtid målas i det tredje kapitlet:

"Men det må du veta, att i de yttersta dagarna svåra tider skola komma. Ty människorna skola då vara själviska, penningkära, stortaliga, övermodiga, smådelystna, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, kärlekslösa mot sina närmaste, trolösa, begivna på förtal, omåttliga, tygellösa, fientliga mot det goda, förrådiska, besinningslösa, förblindade av högmod; de skola älska vällust mer än Gud, de skola hava ett sken av gudsfruktan, men skola icke vilja veta av dess kraft. Vänd dig bort ifrån sådana." (2 Tim. 3:1-5)

Den moderna tidens frälsning är att ovanpå allt detta som världen representerar av egoism och ondska som bor i människan ha en glasyr — ett sken av guds-

fruktan. Men man vill inte veta av dess kraft. Man vill inte veta av en frälsning som går på djupet. Vad är det för kraft? Det är korsets kraft, och den vill man inte veta av. Men i motsats till varje ont begrepp som står uppräknat här, skall församlingen stå fram i tiden som en stad på berget och lysa i gudomlig härlighet. Då kan det bli uppenbart för alla att församlingen inte är ett människoverk som byggts upp, utan något gudomligt. Den är en uppenbarelse av Gud själv. Hur skall människor i tiden kunna se Gud uppenbarad; hur ska de kunna se Jesus? De måste få se honom i församlingen; i dig och mig; i människor som förkroppsligar evangelium.

I en tid som denna, dessa yttersta dagar då svåra tider kommer, då krävs det en mera total överlåtelse av Guds folk. Skillnaden mellan världen och de kristna måste bli mera markerad, eftersom ondskan är så fruktansvärd. Gud måste få större chans demonstrera sin härlighet. Många står hårdnackat emot möjligheten att förnyas, de är förstörda genom traditionell kyrkoförkunnelse. Om vi släpper loss egoismen vet vi att vi så gärna vill bygga ut vårt eget; även i församlingslivet. Dagligen behöver vi frälsning från denna onda tidsålder för att kunna frälsas till Jesus Kristus och bli ett exempel inför världen. Jesus utgav sig själv helt och fullt. Han gav sitt liv. Så måste vi också ge oss ut helt och fullt för varandra. *"Därav att han gav sitt liv för oss hava vi lärt känna kärleken; så äro ock vi pliktiga att giva våra liv för bröderna."* (1 Joh. 3:16)

Men den gamla egoismen vill så gärna ta över, och vi behöver ständigt förnyas i den ursprungliga visionen med gemenskapsidealet; förnyas i den helige Ande på ett sådant sätt att vi frigörs från det som försöker återerövra oss till världsordningen och det tänkesätt som råder i världen. Detta att bevaka gränserna, markera privata områden och egna intressen.

Andeuppfyllelse är lösningen

Det finns en underbar, framkomlig väg: Låt oss uppfyllas av den helige Ande och med ett lydaktigt sinne överlämna oss åt Herren Jesus Kristus. Då vet vi att vi säkert förbliver i nåden.

Paulus berättar om hur **Guds nåd ver-**
forts. sid. 34

EN VÄCKELSE...

forts. fr. sid. 5

Då han mycket tidigt vände sig emot samtidens korporativistiska tendenser, fanns det inte den minsta anledning betvivla att han verbaliserade det enkla pingstfolkets övertygelse, känsla och djupa andliga upplevelser. Så här osminkat gick han till rätta med förslaget om att bilda ett predikantförbund av frikyrkliga predikanter:

"Vilket oerhört antal organisationer skall det icke till slut bli, när man till de nya, som nu uppstå, lägger alla de, vilka redan finnas inom och utom de flesta församlingarna. Och så finnes det icke mer än en organisation, som är omtalad i Guds ord, nämligen församlingen."

Organisationsivern uppfattades såsom ett utslag av maktbegär och bekämpades vaksamt för att inte äventyra den lokala församlingens naturliga utveckling, rörelsefrihet och tillväxt.

Denna enkla gemenskap var på något sätt menlös, oskuldsfull och äkta, ja lika odogmatisk som livet självt.

□ I sin bok "Kyrka och stat i bibelns sista bok" skrev en gång missionsföreståndaren Axel Andersson:

"Filadelfia är en församling utan traditioner, tempel, prästerskap och yttre makt. Det är en skara av bröder, som älska varandra. En typisk "sektförsamling" skulle man kunna säga. Den har i varje fall haft många efterföljare inom de s k sekternas led. Men Herren känner den, vilket är det viktigaste i detta sammanhang. Och den lön han ger, är mer värd än den jordiska ära och härlighet, som så ofta kommit de stora kyrkorna till del."

□ Mycket vatten hade runnit under konferensveckornas många broar innan infiltrationsekumeniken gjorde entré som studiecirkelformad förmedlare av påstådd objektiv kunskap till pingströrelsens förment ohysade ungdomskaror. Inom något årtionde var perspektivförskjutningen både iakttagbar och mätbar. Den nya rörelsen som hade en sekts alla karaktäristika, hade till följd av urartning påbörjat sin utveckling till företrädare för det kristna samhället gentemot sekulariserade samhällskrafter. Tidningen Dagen är både ett resultat och en påskyndare av denna utveckling. Den tidningen har med stor framgång smärtfritt eller under djupa kval aborterat många nya livsrörelser under sin historia. Vem som helst kan orientera sig genom att studera de dokument historien lämnat efter sig och den historia som annars oftast förtigs, överskyles eller tillrättalägges för särskilda syften.

□ Det ser nästan ut som ett slags ödets egen ironi att just årets allkristna riksmöte, det tredje i sitt slag, introduceras i en broschyr, som bland annat presenterar en japansk liberalt teolog i världsförbundets såsom ensam inledningstalare. Denne gräsgnagarteologiens erkännande mästare hävdar, utan ovidkommande hänsyn eller anpassning, helt framt att "kristna missionärer borde vara beredda att tvärs igenom en annan människas tradition (religion) höra Kristi röst tala, antingen det är i en presbyteriansk kyrka eller i ett buddisttempel."

Det övergripande temat: "Jesus Kristus - världens hopp" kommer nog att fånga många flera, varför anmälningstiden förlängts till slutet av juni, så att den svenska pingströrelsens delaktighet i inbjudan och värdskap för detta ekumeniska stormöte ska lyfta ett för närvarande tvåsiffrigt antal anmälda deltagare till ett fyrsiffrigt. Det vore skam annars, förmanade generalsekreteraren pingstfolket i jättetältet i Nyhem och underblåste smidigt och välsmyckat partikonkurrensen med det jämnstora missionsförbundet.

Försöket att höja det ekumeniska klimatet genom ett ökat inflytande av pingstvännar är faktiskt betingat av omständigheterna. Den uttalade beredvilligheten att lyssna till det pingstfolket har att säga svensk kristenhet, har naturligtvis sin historiska förklaring i pingströrelsens egen utveckling och nivåförändring. Nedgången har markant för-

ändrat ursprungliga principer och riktlinjer i synkretistisk riktning, och skall pingströrelsens folk åter få kontakt med sitt eget ursprung, finna sin identitet och bevara sin egen art, då måste det till en revolution, en återgång till forntidens stigar i en rörelse som vågar göra halt och vända om till fädernas Gud. Så långt man kan förstå Lewi Pethrus' uttalande om ekumeniken 1927, framhöll han med skärpa att alla eftergifter för alliansivrnans påtryckningar var ett dödshot. Det kunde definitivt inte anses försvarbart att göra sällskap med en avfallsrörelse i dess utförsbacke. Så här varnade han i Evangelii Härold:

"Huru mycket mer skulle icke kunna vinnas för Guds rike på jorden, om alla de, som tro på Bibeln som Guds ord och se skököväsendets fara i den moderna världskyrkan, ställde sig på en enig front och motarbetade bibelkritik och ekumenism och dessa stora antikristliga strömningar, som går fram med en så oerhörd slughet och våldsamhet i vår tid. Man undginge då att bli till en snara för många uppriktiga själar."

Det är en del religiösa människor, som gärna vilja ha en varm och andlig predikant på sina konferenser och under någon veckas väckelsemöten, men de vilja icke mottaga hans förkunnele, så att de uppleva den i livet och församlingen. De utnyttja honom för sina kyrkopolitiska syften. Det värsta är, att enfaldiga och uppriktiga själar på detta sätt dragas in i kretsar, där de förr eller senare förgiftas av rationalism och ekumenism m.m. sådant. När man därför anklagar oss för att vi icke kunna alliera oss med kyrkor och samfund, så svara vi: Driv ut ifrån er rationalismen, rensa ut ur edra predikantskolor de lärare, som hylla den nedbrytande bibelkritiken, driv ut ifrån eder den antikristliga nyteologien och bryt förbindelsen med skököväsendet, sluta upp med allt motstånd mot den Helige Andes verk, så att edra ledare bli allvarliga sökare efter Andens dop och nådegåvor, så kunna vi mötas i den enighet, som Jesus talar om! Men dittills blir alliansen endast en vrånbild av en verklig, andlig enhet. Dittills borde ock varje andefylld kristen verkligt taga avstånd från det moderna alliansväsendet. Vi tro, att en levande kristen, som icke kompromissar med otro och skököväsen, i längden kan uträtta mera för Guds verk, även om skaran är liten och på alla sidor trängd, än alliansväsendets beundrare någonsin kunna. Vi tro på den andliga enhet, som Bibeln omtalar, men icke på den moderna religiösa allians, där så gott som allting erkännes, bara det går under det kristna namnet."

Då man har smält detta, måste man på djupaste allvar fråga sig om manne pingströrelsens eget folk helt glömt sina fäder och förlorat livsförbindelsen med sina egna rötter.

Den avvisande attityden uppmjukades så småningom och blev avvaktande för att i nästa etapp presenteras som observerande och sedan i efterföljande stadium framträda såsom medverkande. I Nyhemsveckan 1983 får pingströrelsen veta vad dess ekumeniska insatser är värda. I nära nog militanta ordalag beordras hela rörelsen till samlad aktion för att försvara det ekumeniska värdskapets bindande förpliktelser. Ekumeniken är en av pingströrelsens ödesfrågor, och att sammanhållningen är skenbar kommer så småningom att visa sig i söndrande block, som drar åt olika håll. Det är den låga andliga temperaturen i förening med de många projekten som temporärt förhindrar det yttre sönderfallet i stridande formationer. Karismatiska bönegrupper kommer att ge sitt eldfångda bidrag till upplösningen. Sådenn av förakt och hån mot de små och svaga, mångfaldigar skörden som nalkas med matematisk precision över ett folk som beträtt Kains väg. Segertroféerna Målle och några andra återförenade desertörer är hjärtnipande rart och publikt, men samtidigt belysande för hur svekets evangelium i smått och stort ger karismatiska bländeffekter för varje ny etapp i den ekumeniska utförsbacken.

□ Den ekumeniska riksdraken däremot kan briljera med stora bedrifter i den kristna upplysningens tjänst, och vet att stoltsera med sina lysande resultat för att locka allt flera in under sitt dagliga inflytande. Med sektnojans alla symptom, sprider den sina fobier vidare såsom ädel kamp mot religiösa villfarelser och folkmoraliska utsvävningar.

Vem minns exempelvis inte kampanjen mot Christ is the Answer med oiust och smärta? Tidningen DAGEN presenterar självbelåtet sin merit- och bragdkatalog. Den tillskriver sig äran och känner sig tydligt hedrad av att den genom en hetskampanj mot en synnerligen aktiv och nitisk grupp unga gatuevangelister, lyckades sabotera eller få ett åttio-tal av deras evangeliska möten inhyllade i Sverige. Det är tidningen själv som haussar upp dessa oreparerbara skadeverkningar av tidningens skandal-journalistisk till ett förkrossande — försäljningsargument...

□ Det ser närmast ut som en ond tanke att samma år som pingströrelsens ekumeniska äventyr fick officiell sanktion i Jönköping, gick Dagen till storms mot den gästade ungdomsgruppen i "avslöjande" reportage. Den massiva insatsen premierades med ett totalstopp för åttio av hundra planerade möten över hela landet, eftersom medlemmarna i stort sett framställdes såsom viljelösa medier i despotiska ledares händer.

Den kristna rikstidningen jublade samtidigt över följsamheten hos de skräckslagna mötesarrangörerna, som utan eget omdöme eller interventioner lät sig dikteras av den oanständiga mediamakten. Vilka som i det här fallet var mest styrda av en självmedveten ledarmaffia är det verkligen inte så lätt att avgöra. Ungdomarnas frälsningskampanj pulveriserades emellertid av klappjakten och framtonades i självförhållande reklam för tidningens akvisitionskampanjer för att värva prenumeranter och annonsörer.

□ 1976 var ett märkesår i pingströrelsens historia; Med tidningen Dagens fälttåg mot auktoritär religion såsom ett kostligt aktstycke, och den stora rörelsens galanta intåg i riksekumenikens maktcentra. Kristenhetens största kritiker och opponent hade reducerats till dess medlem och delegat. Tidningen Midnattsropet kommenterade på sin ledarsida den sensationella händelsen utifrån obekväma fakta om debutens realpolitiska orsaker:

PINGSTRÖRELSENS NU etablerade samarbete med Sveriges Frikyrkoråd, nämnder, råd och utskott är ett memento värt all uppmärksamhet. Orsakerna, ty de är givetvis sammansatta, kan inte enbart förklaras med upprepade hänvisningar till förändringar i tiden. Man överger nämligen sällan eller aldrig sitt teologiska arv på grund av yttre omständigheter. Förändringarna finns att söka hos pingströrelsen själv, och det är troligen en generationsfråga om man vill kalla dessa avfall eller utveckling. Det är svårt att applicera pingstfadernas eskatologiskt laddade uttågsteologi på den moderna ekumenikens opportunistiska formationer.

Det organisatoriska samröret med Sveriges Frikyrkoråd har bl.a. nödvändiggjorts av kraven på olika former av subventioner. Det lär finnas omkring 600 pingstförsamlingar i landet. För myndigheterna är det praktiskt omöjligt att upprätthålla kontakt med var och en av dem. Skall bidrag utgå, måste följaktligen organ skapas, genom vilka mottagarna kan låta sig representeras. Genom flera sådana organ bygger lokala församlingar sig upp till den nivå situationen kräver, och torpederar effektivt, med eller utan särbehandling, den fria församlingstanken. Ett av de bärande motiven till pingstförsamlingarnas existens.

DET FINNS, trots allt, något alldeles unikt i Jönköpingsmötet. Aldrig tidigare i historien har något som sågs vara en karismatisk väckelse fått fungera som hjälpgumma vid kyrkans rådslag om fördelning av statssubventionerade pengar. Ej heller har väl tidigare skådats en ekumenik som avsatt en sådan flora av söndrande specialorgan. Leder en väckelse till beroende av statlig assistans för att klara barnarnas finanser? Eller eliminerar en väckelse genom sin egen dynamik sådana risker?

PARTISINNET ÄR GIVETVIS ett förödande rost för all kristen gemenskap, och det finns förvisso skäl att bekämpa det där det uppenbarar sig. Sekterism, fanatism är också företeelser som ofta stör och bryter sönder Guds verk. Men sådana överdrifter utgör inte något nämnvärt hot för någon andlig verksamhet i vår tid. Det är ljumheten, som har stått för splittring och sönderfall. Det är i ett sådant klimat organisationsivern har brett ut sig. Och det är de organ, vilka i huvudsak kommit till under dessa nedgångstider, som skall bli väckelsefolkets samlade språkrör i världsliga angelägenheter. Förmodligen är vissa pingstpastorer

och funktionärer i Sveriges Frikyrkoråd tillräckligt inbilsk för att tro det.

JÖNKÖPINGSMÖTET MARKERAR på flera sätt en ny tid med ganska stora front- och attitydförändringar i det frikyrkliga skenet. Det handlar om förberedelse, men lystringssignalen är inte urkristet evangelisk. Det är inte budskapet om Jesu tillkomme till frälsning och dom som är dragningskraften. Vi möter fastmer de gamla sociala och politiska problemen, artikulerade av nya människor, på ett nytt sätt och med en ny närhet till de av futurologer framförda katastrofteorierna.

Programmet visar klart och tydligt vart man, med eller utan karismatiska inslag, vill styra utvecklingen.

□ Under 1983 års konferensvecka i Nyhem lanserades bland annat en ny nordisk TV-klubb efter förslag av tidningen Dagens styrelse. Känslorna inför den entusiastiska responsen mätt i miljonbelopp, är minst sagt blandade. Alla tecken och tidigare erfarenheter tyder nämligen på att det behjärtansvärda evangelisationsmotivet fått fungera såsom överbevisande alibi för manipuleringsstrick med den alltestades närvarande kyrkopolitiken såsom verklig triumfator. Det är fullständigt omöjligt att tänka sig att en mycket stor grupp församlingsorienterade och lokalt medvetna individer, utan kritik skulle acceptera en TV-klubb med allmän tillslutning för kreti och pleti såsom det konstruktiva resultatet och alternativ form för återopade kontinentala evangelisationsvisioner. Det handlar ju i så fall om ett missionsnit styrt fram till manifestationer i långtgående beslut, som objektivt sett, ligger helt i strid med pingströrelsens hävdade principer och riktlinjer. Det låter inte trovärdigt, varför förklaringen dessvärre nog är skandalöst enkel. Men naturligtvis väl dold av den salvesfulla fraseologin i det som ska fungera såsom beslutsprocess.

Presidiet matchade fram projektet perfekt, och samfundsprestigen slukade girigt i sitt aptitretade partisinne den nya besittningen utan reservationer eller inskränkningar. Därigenom kan vi helt logiskt förutse tillkomsten av ett internordiskt etermedialt blockadorgan med mångmultipliserad Dagen-effekt; dubbelxponerad i utvidgade ekumeniska kontakter och upptrappad religionsföljelse mot andliga livsfenomen, som efter gammalt parodiskt mönster smådas för fanatism och sekterism, och därför kommer att "avslöjas" i dold eller öppen polemik med figurativa eller lånade konstruktioner från skräckföreteelser långt bortom haven och med annonsblockader och snedvriden nyhetsförmedling av en drillad tidningsredaktion.

□ Urartningen kan förmodligen inte stoppas. Den har gått för långt. Yrkesdeformerade av tresiffriga statliga mutmiljoner kommer denna elit i sin onykterhet att med ökade befohgenheter och resurser bygga ut sitt monopolistiska babelsystem i nya församlingsnegerande korporationer, trots alla högtidliga och välformulerade försäkringar om vilja till motsatsen. Det är vår heliga kallelse och plikt att avslöja och bekämpa dessa falska varudeklarationer och planer och bygga upp trons fundament för urbiblisk församlingsgemenskap.

□ Tragiken är inte begränsad till en detalj. De många integrerade helt väsensfrämmande elementen adderar ihop sig till en helhet. Det allt överskuggande problemet är att den andliga successionen och kontinuiteten med den ursprungliga pingstväckelsen bevisats gått i graven. Med de gamla fadernas måttstock och sanningskriterier finns det i dag knappast en enda homogen pingstförsamling kvar här i landet, utan fastmer ett pingstsamfund på glid in i den väletablerade frikyrkörörelsen, där främlingskapet en gång uppstod och ur vilken utvandringen därför med nödvändighet skedde. Situationen är sålunda radikalt förändrad.

I dag handlar det om horisontell väsenslikhet med små vertikala gradskillnader där församlingslivet strukturellt omformas för politiska, sociala och religiösa föreningsaktiviteter med kristna förtecken. Ingen karismatisk förnyelse förändrar dessa sakernas tillstånd, varför vägen till andlig vitalisering leder ut till Jesus Kristus utanför samfundslägger och partier!

VI MÅSTE...

forts. fr. sid. 13

vi oss själva, vår egen inre värld genom att överlämna oss som offer. Genom offergärningen förnyas vi.

Det berättas om den blivande konungen att när andehänryckningen tonat bort gick han tillbaka till offerhöjden. Vi är inga maskiner som kan bara fortsätta. Om vi inte förnyas, så kommer vi in i ett mekaniserat tillstånd. Vi kommer in i ett system och blir trålar. Mötesystem och andra system som binder oss. Men när vi förnyas i den helige Ande genom offer, då får vi in nya områden.

Romarbrevet 12 börjar: *"Så förmanar jag nu eder mina bröder."* Det är en direkt anknytning till föregående kapitel. Och så här säger sista versen i kapitel 11: *"Av honom, genom honom och till honom är ju allting. Honom tillhör äran i evighet. Amen."*

Detta är alltså klart. Vi är av honom, genom honom och till honom. Det han har gjort, ska vi göra. Det han är, ska vi vara. Härledningen till honom är tydlig, inte bara med avseende på vissa riter och mönster, utan med avseende på offerlivet.

Vid sitt inträde i världen sade Jesus: *"En kropp beredde du åt mig"*. Det var genom kroppen Guds vilja skulle ske. Jesus satte kroppen i direkt förbindelse med Guds fullkomliga vilja. Det var inte bara en del av hans liv som skulle tjäna Gud, utan det han var totalt, skulle vara överlämnat som heloffer åt Gud. Denna offergärning ledde honom till Golgata. Den började inte vid Golgata, utan redan i det ögonblick han inför sitt inträde i världen sade: *"Se jag kommer. I bokrullen är skrivet om mig. Jag kommer för att göra din vilja o Gud"*. Han ropade ut det i universum till furstar och väldigheter. Det handlade inte om idéer och ideal, system och proklamationer. Det handlade om *hans kropp*. Gud gjorde en kropp åt sin son för att han genom den skulle göra Guds vilja.

Om vi går två verser tillbaka i Romarbrevets 11:e kapitel, upptäcker vi att det är inte bara fråga om personlig förankring till honom, utan också vår position tillsammans med honom. Aposteln säger i vers 33: *"O, vilket djup..."*

O, vilket djup!

Man ser oändligheter i alla dimensioner. *"O vilket djup av rikedom och vishet och kunskap hos Gud. Huru outgrundliga äro icke hans domar och huru outrannsakliga hans vägar. Ty vem har lärt känna Herrens sinne, eller vem har varit hans*

rådgivare? Eller vem har först givit honom något som han alltså bör betala igen?" Svaret på de frågorna kommer att blotta vår andliga nivå. Vi kanske bara ser elände. Men här står rikedom. Vi ser ytlighet, men här står djuphet. Vi saknar andliga dimensioner. Vi kan ha alla värden, dimensioner och grader på kunskap och kultur, men vi saknar Kristi sinne. Och då begriper vi ingenting av det här.

Men har vi Kristi sinne, så upplever vi hur beskrivningen här motsvarar djupen i vår egen personlighet även om vi inte kan definiera och verbalisera det. Längtan efter Gud formar sig till ett "amen" till honom som kan tillgodose alla behov vi har. Det är inte säkert intellektet kan tillgodogöra sig allt Guds Ord, och det är inte heller säkert vi kan verbalisera det. Men djup ropar till djup. Vårt inre djup säger amen. Han fyller alla dimensioner. Det finns inget vacuum där Gud är konung.

"Varför söken I den levande bland de döda?" sades det vid ett tillfälle. Jag har en känsla av att de flesta kristna varje söndag går till graven för att se om Jesus är där. De sitter i kyrkan, i formfulländade gudstjänster och sjunger sina psalmer som om Jesus var kvar i graven. Traditionellt och högtidligt. Men Jesus är uppstån- den. Han lever och verkar.

"Huru outgrundliga äro icke hans domar och huru outrannsakliga hans vägar."

Alla ropade "korsfäst!"

I varje stund kan vi äga en innebä- ende visshet och klarhet i fråga om vem Jesus är. Jesus blev dömd till köttet men till anden blev han gjord levande. För mänsklig intelligens finns inte möjlighet att förstå Guds domar, Guds handlingssätt och styrelse. På felaktiga, falska grunder dömdes Guds son till döden. Alla dömde honom till döden och ropade sitt korsfäst.

Men när Jesus gått ner i dödsriket, ägde ett sammanträde rum i höjden på högsta nivå, och då förklarades sonen som var i dödsriket rättfärdig. Inte i kraft av någon annans blod och offer, men i kraft av sitt eget liv.

Jesus behövde inte dö för sin egen skull. Skulle döden tillräknas någon, så måste det bli någon annan. Vem då? Jo, rövaren. Rövaren på korset och alla andra rövare. Han blev rättfärdigad i anden, dvs han blev av Gud förklarad rättfärdig. Och när himlen förklarade honom rättfärdig, proklamerades detta i hela universum, ända ned i dödsriket. Det var omöjligt för döden att behålla Jesus Kristus. Gud gjorde slut på dödens vånda. Själva dödsriket blev ett mo-

derssköte som kom i födslovånda och födde ut Jesus. Han blev den förstfödde från det döda, efter fullbordad försoningsgärning. Han var lydig in- till döden. Intill döden på korset.

När vi vill vara korsbärare i Jesu efterföljd, ska vi inte glömma att korset slutar vid Golgata. Vi ska inte dra på korset genom hela livet, vi måste komma till slutpunkten. Och vad är det? Självlivets död.

Vi måste möta vårt Golgata. Vi kan inte hela livet släpa på korset. Vi måste komma fram till platsen där korset bli ett avrättningsredskap för att döda, där det blir slut på vårt eget liv. Vi ska inte bära på korset hela livet. Vi ska vara uppståndelsevittnen. Vi ska upp på korset för att självlivet skall dö.

När vi talar om att vara korsbärare i Jesu efterföljd, gör vi det till något vackert och stiligt. Något glorifierbart. Då ser vi hela den heliga processionen av fromma helgon som drar genom tiden med korset. Fina, vita, fromma helgon och hjältar.

Men det är inga hjältar som kommer med korset till Golgata. Det är bara förbrytare. De som är färdiga med livet och har dömts, och gått in under domen. Men de får uppleva att korset blir hävstångsarmen som lyfter dem upp. Alltså inte en börda som trycker dem ned, men en hävstångsarm som lyfter dem upp.

"Huru outgrundliga äro icke hans domar, och huru outrannsakliga hans vägar! Ty vem har lärt känna Herrens sinne, eller vem har varit hans rådgivare? Eller vem har först givit honom något, som han alltså bör betala igen? Av honom och genom honom och till honom är ju allting. Honom tillhör äran i evighet, amen."

Med denna oerhörda bakgrund, där det talas om Guds oändlighet, Guds mäktiga och outrannsakliga härlighet, fortsätter sedan aposteln: *"Så förmanar jag nu eder mina bröder vid Guds barmhärtighet, att frambara edra kroppar till ett levande och Gud välbehagligt offer — eder andliga tempeltjänst. Och skicken eder icke efter denna tidsålders väsende, utan förvandlen eder efter edert sinnes förnyelse, så att I kunnen pröva vad som är Guds vilja, vad som är gott och välbehagligt och fullkomligt."*

Ett offer måste till

Förnyelsen förutsätter ett offer, det kommer vi aldrig förbi. Hur skall detta konkret tillämpas och praktiseras? Vad är egentligen ett offer?

Jag har hört en del säga: Nu har jag offrat min Isak. Och då har de slängt cigarretten!

och tårar, sorg och bedrövelse. Men har någon dött, så är man ju angelägen om att få honom i graven, hur kär han än var i livet. Man vill inte ha ett lik i vardagsrummet för att gå dit en gång i veckan och hälsa, eller växla några ord om förfluten tid. Nej, naturligtvis måste den döde i graven. Gengångare fruktar vi för, och vill inte ha sådana hemma. Men döden måste vara klart styrkt och attesterad för att man ska kunna ha begravning. Den döde får inte visa det minsta lilla tecken till liv.

En skandal

Den som går till korset är stämplad. Överbevisad om sin egen skuld; dessutom hånad av hela världen för att han har förfelat sitt liv och är en skandal. Det måste bli korsfästelse, begravning — och uppståndelse! Sedan blir det en ny vandring. Bibeln säger: *"Det gamla är förgånget, se, något nytt har kommit."*

Man drar inte med sig det gamla in i det nya. Vi blir nya skapelser. Att gå till korset är inte att bli sentimen-

tal eller hurtfrisk; sjunga marschsånger eller blåsa i larmtrumpet för sina hjälteinsatser. Att gå till korset är att vara dödsdömd. Och ingen dör frivilligt. Vi gör nästan vad som helst för att överleva. Vi kan till och med begära att bli benådade, för att slippa dö. Men Guds nåd räddar oss inte från att dö. Den nåd bibeln talar om väcker upp ur döden. Vi blir nya skapelser i Kristus.

Det finns ingen förnyelse utan offer, och det finns ingen möjlighet få klarhet om Guds fullkomliga vilja om man inte ger offer. Det som ska offras är kroppen. Kroppen kan disponeras av mig själv, den kan disponeras av satan, den kan disponeras av församlingen, den kan disponeras av världen och organisationen, men kroppen ska disponeras av Gud. Den ska bli redskap som han kan använda.

Jesus sa om åsnan: *"Lös den och fören den till mig"*. Ingen fick sätta sig på den; inte ens lärjungarna. Lärjungarna fick inte andra fullmakter än att lösa åsnan och föra den till Jesus.

Vi måste ha klart för oss hur långt våra befogenheter sträcker sig. Jesus ville ha en åsna som ingen suttit på. Han ville inte ha de nedsuttna åsnorna som har så mycket organisationsbördor att bära, så de inte kan bära honom. Lärjungarna överlämnade åsnan åt Jesus, men dessförinnan lade de mantlarna på den. Den frigjorda, lösta åsnan blev beklädd, och så satte sig Jesus på den.

Det är likadant med oss. Frigjorda från bördor och förtryck blir vi beklädda med Andens kraft för att bära Jesus ut till folket, så att människorna får se honom. Gud har inte behov av artister. Han vill ha evangelister. Han har inte bruk av de professionella. Han vill ha profeter. Men han vill framför allt ha uppståndelsevittnen som inte drar sig undan martyriet, lidandet, smäleken och som inte vill briljera och duperas, spegla sig själva och sin egen härlighet, erövra och ta ära och makt. Han vill ha dem som önskar bli beklädda så att de försvinner under kraften, och för honom ut till folket.

UTÖKAD UPPLAGA
av sångboken

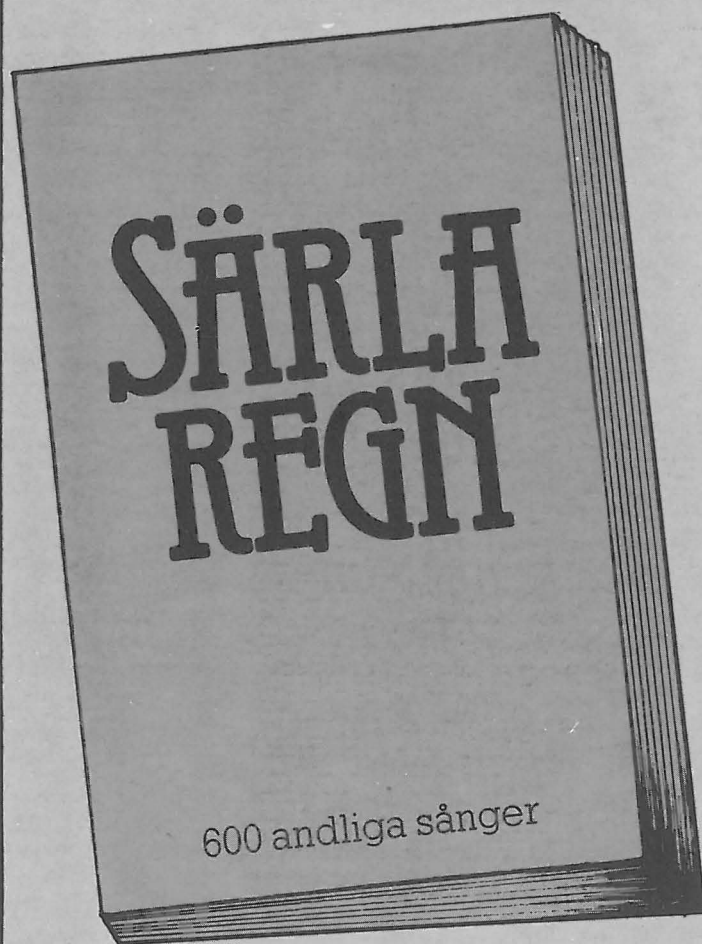
SÄRLAREGN

—Maranatafolkets sångbok—

Format 92 × 142 mm

OBS! 600 sånger. OBS!

Pris kr 50:- (inkl. moms)

Orderadress:

Box 12001, 700 12 Örebro,
Tel. 019/23 43 18, 965 51

Sänd mig mot postförskott
.....st av nya Särlaregn å 50:-/st.

Namn:

Bostad:

Postnr, adr:

Tel:

Vi måste få klart ...

forts. fr. sid. 11

litiska system. Måtte Herren få upprätta sitt folk så att de kan möta behoven! Många villolärare har förstått att utnyttja behoven och fått framgång.

Har ni haft något samarbete med katolikerna?

Nej, vi samarbetar inte med katolska kyrkan som system. Jag tror att det är ett falskt system som allt mer går in under antikrists rike. Men det gäller inte bara katolska kyrkan, utan också många samfundssystem som kallar sig evangeliska. Människorna genomskådar våra etiketter och titlar. Det enda som består är vad Gud har verkat. Jag har bara gemenskap med pånyttfödda människor som vandrar med Kristus efter Guds Rikes principer. Endast Herrens Ande kan föra oss samman,

och endast Jesus Kristus är huvud för församlingen.

Alla system som går in för något annat än evangelium har antikrists stämpel. Men Herren upprättar ett ödmjukt folk som är villigt att lära av honom.

Därnere i Ecuador finns ett vacuum som det gäller att fylla, och det är bråttom. Det finns behov som aldrig förr. Vi har predikat på gator, i bussar och överallt där Herren ger oss tillfälle. Och många samlas för att lyssna.

Vi ska inte inbilla oss att vi med västerländska pengar kan köpa människor eller skapa liv. Det är bara evangelium om riket som kan föda liv. Vi måste gå in överallt där Gud öppnar dörrar; även om vi sedan inte kommer ut igen. Är vi villiga att lägga ner våra liv som martyrer, så finns inga stängda dörrar. Men då måste Herren få föra oss dithän att inte något annat än evangelium om riket

och dess framgång har betydelse för oss. Har vi sådana motiv, så finns ingenting som kan stänga oss inne.

Finns inte en risk att ni blir missförstådda av myndigheterna när evangelium också innebär sociala konsekvenser?

Vi har blivit missförstådda i Ecuador. Man blir missförstådd om man vill praktisera evangelium om riket, men jag tror inte vi ska sysselsätta oss så mycket med dessa tankar, utan se till att vi gör Guds vilja. Om då människor talar väl om oss eller kritiserar, behöver vi inte bry oss om. Vi har bara smakat mycket litet av konsekvenserna ännu. Men ju mer vi kristna förkroppsligar evangelium, desto mer kommer det att få konsekvenser. Vi som tillhör Kristus, alltså inte någon organisation, utan Kristi Brud, kommer att hamna allt mera

utanför antikrists system. Det måste bli en skiljelinje som visar att vi är en stad på berget och att vi är köpta från denna jord. Vi hämtar vår kunskap från livets träd; inte från kunskapens träd på gott och ont. Det blir alltid konsekvenser när vi följer Kristus. När de kristna börjar fungera i sin tjänst, så kommer det att väcka motstånd överallt.

Sveriges kristna måste vakna upp och se vilken tid vi lever i. Det är nödvändigt att vi tar vara på Ordet; att vi älskar det, lever i det och mediterar över det. Vi får inte bara leva i Socialsverige och lämna över ansvaret till staten. I Guds ord ser vi att församlingen tog hand om de fattiga och änkorna. Vi måste inse vilka vi är, att det är vi som är ljuset och har svaret eftersom vi har Jesus och utgör hans församling.

Härligt få satsa ...

forts. fr. sid. 3

korn; men om det dör, så bär det mycken frukt."

Nog kan det finnas frestelser för en konstnärligt begåvad flicka att utnyttja de rika möjligheter som finns att nå framgång och berömmelse i denna världen. Men Katrin har ingen önskan att vara ett ensamt korn. Hon vill ge liv för andra.

Och så kommer sig att

hon nu kommit till Santo Domingo för att hjälpa oss att utveckla den kafeteria vi förhyrt. Det gäller lära sig laga dominikansk mat, göra rejäla skyltar för att annonsera oss, och att fräscha upp det ganska slitna lokalerna.

— Hur känns det nu att vara här?

Katrin står trygg och glad i köket och skalar vitlök:

— Här slipper man telefon och tunnelbana. Livet verkar mycket mera mänskligt och mindre komplicerat.

Men jag får ju ligga i och lära mig språket.

Ja, det var första kommentaren från Katrin sedan hon kommit från Stockholms-stressen. Och vi är tacksamma att tillsammans med Katrin utgöra en storfamilj i Santo Domingo. Det budskap vi hört predikas i Sverige, har på allt vis sin praktiska tillämpning även i denna kultur, där rasism, sociala orättvisor och klerikalism är till stort hinder för människorna när de nås av

kristen förkunnelse. Det gäller att vara ett förkroppsligat budskap för att evangelium inte ska förlora sin kraft. Vår bön och förhoppning är att apostelns ord skall vara fullt tillämpligt på oss:

"Det är uppenbart, att I ären ett Kristus-brev, avfattet genom oss, skrivet icke med bläck, utan med den levande Gudens Ande, icke på tavlor av sten, utan på tavlor av kött på människohjärtan." (2 Kor. 3:3)

EVANGELIUM...

forts. fr. sid. 29

kade så syskonen i Macedonien gav, inte endast vad man hoppats, men först och främst sig själva:

"I skolen bliva så rika på allt, att I av gott hjärta kunnen giva allahanda gåvor, vilka, när de överlämnas genom oss, skola framkalla tacksägelse till Gud. Ty det understöd, som kommer till stånd genom denna eder tjänst, skall icke allenast avhjälpa de heligas brist, utan verka ännu långt mer genom att framkalla många tacksägelser till Gud. De skola nämligen, därför att I visen eder så väl hålla provet i fråga om detta understöd, komma att prisas Gud för att I med så lydaktigt sinne bekänner eder till Kristi evangelium och av så gott hjärta visen dem och alla andra edert deltagande." (2 Kor. 9:8-13)

Här ser vi alltså att evangelium är att ge

med lydaktigt sinne. Kristi evangelium omfattar inte bara en smal sektor i tillvaron, utan det innebär långt mer. När människan överlämnar sig helt och fullt, och ger sitt liv för syskonen — då förkroppsligar hon evangelium. Detta måste manifesteras i församlingslivet; den dagliga gemenskapen. De som var lydiga lät döpa sig, och så växte denna nya församlingsgemenskap fram till något helt annat än det världen representerar av själviskhet, där alla bevakar sitt.

Det finns möjlighet också i denna tid att bli segervinnare över alla destruktiva krafter som finns i vårt väsen. De kan besegras av den helige Ande: *"Låten eder uppfyllas av helig Ande!"* Gud vill ge av sina gåvor, han vill utrusta sitt folk han vill upprätta tjänsterna, så att församlingen inför mänskligheten ska kunna demonstrera denna kärlek och gemenskap som inte är av denna världen. Den är född av Gud själv; och Kristus är cent-

rum. Församlingen är hans kropp uppenbarad i tiden. Men inte bara för människorna. Gud ville att hans mångfaldiga visdom skulle uppenbaras för furstarna och väldigheterna i den himmelska världen. Inför den onda andevärlden och inför änglarna i himmelen växer fram något de inte kan förstå och se in i. Det är något av himlen som växer fram på jorden genom församlingen.

Må vi förnyas i visionen så att vi på ett mera överlåtet sätt ger våra liv. Det här är inte fråga om regelsystem som ska uppfyllas och krav som gruppen ställer, utan det är ett verk Jesus vill utföra i våra hjärtan. Vi kan bli redskap i ett underbart uppbyggnadsarbete. Inte bara genom vad vi säger, men genom våra liv ser människorna att vi representerar något de längtar efter. Vi sitter inne med lösningen; församlingen är världens ljus och får demonstrera Guds härlighet för människorna i tiden.

Angelägen BOKNYHET!

STATEN den onda makten

Bäste läsare!

Vi vill här utnyttja chansen att informera Dig om en skrift som kommer att tryckas inom kort. Vi tror den kommer att fylla ett stort behov, och besvara många angelägna frågor. Arne Imsen har ju genom sin opinionsbildande verksamhet varit föremål för intresse och debatt. Maranatafolkets ställningstagande när det gäller familjesyn, skolgång, militarism, statssubventioner m.m. är i många stycken direkt föranledd av Arne Imsens förkunnelse. Många har frågat sig varför vi blivit så kontroversiella. Är det nödvändigt att kristna hamnar i sådana konflikter som maranatafamiljerna i sina storfamiljer, ideella företag och hemundervisning?

Pris kr. 25:- st.

"Bibeln talar om den perverterade överheten, statsmakten som kräver blind lydnad ända till tillbedjan. I Bibelns sista bok framställs den fullmogna världsmakten såsom ett vilddjur, ett monstern som tilltvingar sig total kontroll över alla människor, ända dithän att den med blockadvapnet effektivt utestänger en oorganiserad kategori konsumenter från all handel om de inte undergivet beseglar sin solidaritet med systemet. Vilddjurets namn och tal, som på samma gång är människans tal, blir slutligen till en kod som effektivt fungerar genom den avhumaniserade makt som skrupellöst fastställer samexistens premisser och gränser till maximalt lidande för den mordhotade minoriteten."

Detta var ett utdrag ur skriften "STATEN — den onda makten" av Arne Imsen. Vi räknar med att ha den klar för distribution inom ett par veckor. När man läser den, får man klart för sig att vilddjuret och antikrist inte är några science fiction-figurer i en framtida röd maktterror. Det handlar om i högsta grad konkret och militär kontroll, som vi redan lever i. Analysen är skarp och klar. Och den kristnes ansvar och enda möjliga väg är också klar.

Den här skriften är en viktig angelägenhet först och främst för varje medborgare med kristen beaktelse. Men den bör läsas av riksdagsmän, skolpolitiker, sociallagstiftare — ja, alla som har en plats i staten. Du kan hjälpa till att få fram skriften snabbare, genom att redan nu betala in vad den kostar, 25 kronor. Vill du dessutom hjälpa till att sprida skriften till olika maktorgan och -personer i samhället, så är du välkommen med din gåva. Alltså: 25 kronor för att själv få skriften, och därutöver välkommen att hjälpa till med angelägen och snabb distribution! Låt oss med hjälp av denna skrift sätta oss in i tidsläget, och mentalt och andligt förbereda oss för det bibeln så klart har talat om.

Maranatahälsningar!

Stina Fridolfsson

Sänd mig ex av boken: **Staten — den onda makten.**

(Sätt in 25:- per bok + ev. bidrag till spridning av boken på pg. 375050-2, Pilgrim Press, Örebro)

Namn:

Adress:

Postnr. adr:

Tel:

Sänd kupongen till: **PILGRIM PRESS, Box 12001, 700 12 Örebro**

TAPPA ICKE...

forts. fr. sid. 7

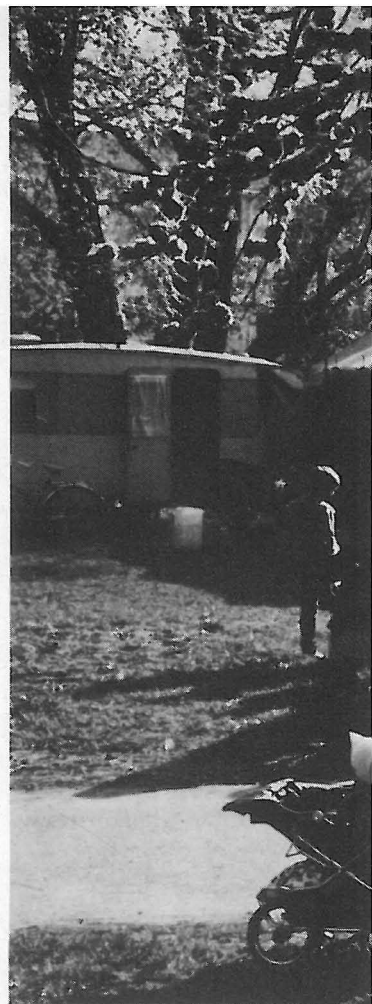
välment den än kan vara, men Andarnas Fader har fullkomliga uppfostringsmetoder för sina andliga barn. Han är inte sentimental, utan straffar med riset var son han har kär. Hebr. 12:6. Under dessa prövningsstunder är vi frestade till modlöshet, men i ovan nämnda textord blir vi uppmuntrade att inte bli missmodiga, utan att påminna oss om att Herrens tuktan är ett bevis på hans uppriktiga kärlek. Prövningen han sänder i vår väg har som mål att fostra fram en helgjuten och harmonisk kristen karaktär hos oss.

Låt mig påpeka ett par saker som de judekristna ännu inte hade upplevt, vilket också passar på oss. "...Om vi och ännu icke se allting vara honom underlagt" 2:8. Allt skall till slut underläggas Kristus, men då hebreerbrevet blev skrivet var denna tid ännu inte inne, så vi som hebreerna bör framdeles leva i tron på den kommande världens framtida uppenbarelse. Vidare heter det: "Ännu haven I icke stått emot ända till blods i eder kamp mot synden" 12:4. Bland de motgångar som Gud tillåter drabba hans barn, är också lidandet för Kristi namns skull, och en sådan li-

dandes kamp hade de hebreiska troende uthärdat — 10:32 — och de stod framdeles i denna kamp — 12:1 — men de hade ännu inte stått emot ända till blods, så ingen av dem hade blivit martyrer. De kristna i Norge i dag kan sägas vara i samma ställning. Väl är vi betraktade som tjockskallar och efterblivna vi som har respekt för bibeln, och vill leva efter den men martyriet är vi sparade ifrån. Låt oss tacka Gud för detta och inte undandra oss konsekvenserna av att föra en frimodig och klar kristen bekännelse!

Må vi stadigt ha för ögonen vår segrande frälsnings hövding som fem gånger i detta brev skildras som sittande på Majestätets högra sida! Han har satt sig där — 1:3 — på Guds egen befallning — vers 13 — som översteprästs med prästerlig tjänst — 8:1 — och han har satt sig där för alltid — vers 12 — och sitter där nu som vår ständiga inspirationskälla, 12:2.

Inspirerad av hans stimulerande exempel ska vi stärka maktlösa händer och vacklande knän och nå fram till den helgelse som fordras "för att se Herren" — alltså möta honom själv i oförgänglig härlighet. Men då må vi icke ringakta tuktan utan på rätt sätt värdera dess betydelse för vår andliga fosteran och mognad.

TÄ

Under försommaren har det varit tältmöten och dopförättning i Örebro.

Tältet restes i Sveaparken. Stina Fridolfsson, Marcos Estévez och Viveka Jillker kom direkt från Dominikanska Republiken med friska vittnesbörd och rapporter.

Pingsthelgens konferens, med tillresande syskon från hela landet, var en märklig milstolpe då vi upplevde ett nedslag av Guds Ande och

Vittnen i konferensen utanför tältet

NYTT HALVÅR!

Prenumerera på

Midnattsropet

till årets slut för 32:-

Jag vill prenumerera på Midnattsropet ☐ Helår 60:- ☐ Halvår 32:-

Namn:

Bostad:

Postnr. adr:

Telefon:

Skicka kupongen till: MIDNATTSROPET, Box 344, 101 24 Stockholm.

TÄLTMÖTEN OCH DOP I ÖREBRO

kraft på ett påtagligt sätt. Det gick bara inte att sluta tältmötena som planerat efter pingsthelgen, utan tältmötena förlängdes med ytterligare en underbar vecka.

Som ett resultat av tältmötena blev det också dop vid Hästhagsbadet i Örebro söndagen den 19 juni. I stekande solsken och med badstranden täckt av solbadande närkingar döptes en nyfrälst broder till Kristus.

Konferensreflexioner

Rosa och vitt är årets modefärg, det anar man när man ser sig om bland folkskarnorna i den stora pingstkongressen i Nyhem. Rosa, vida långbyxor, modemedvetet rynkade vid anklarna. Och så vita skjortor och blusar i oändliga varianter. Ljus turkos är också en populär färg. Klädseln följer nog samt skyltfönstrens rekommendationer. Jag står vid en utfart, och delar ut vår angelägna inbjudan till konferensen i Gärdshyttan. Välskötta, skinande bilar i nya årsmodeller glider fram till stoppskylten och stannar till.

— Var så god! Chauffören tittar tveksamt, trycker på knappen som öppnar bilfönstren på elektrisk väg, tar emot och åker iväg. Nästa man som kommer fram till stoppskylten säger miss-tänksam: "Det är förbjudet att dela ut reklam här!"

— Ja, men det här är inte reklam, det är information! trugar jag på. Och får ut ytterligare en dyrbar traktat. Högtalarna på området har förmedlat direktiv till ordningsvakten att hålla området rent från alla som vill dela ut reklam, och dessutom uppmanat konferensdeltagarna att inte ta emot flygbladen. Om det nu beror på svårigheter att fatta vad konferensledarna menade, eller i trots mot försök till förmynderi, så tog i alla fall stora flertalet av deltagarna emot vår lilla provokativa informationsskrift. Av en handfull maranataungdomar delades den ut till tusentals pingstvännar som förvägras chansen genom den kristna rikstidningen få inbjudan till sommarkongressen i Gärdshyttan. Kopia på brevet med det kategoriska uttalandet av Dagens chefredaktör: "vi anser oss inte i någon form kunna stödja Maranatas verksamhet. Med utmärkt högakt-

ning ..." var naturligtvis ingen behaglig syn. Tillsammans med jämförande annonsurval. Och vi kommer i kontroverser med vakter, medarbetare på Dagen och nitiska ledare i övrigt. Men många tar med tacksamt intresse emot traktaten, och noterar nyfiket situationen.

Text:
**STINA
FRIDOLFSSON**

Medan jag står i människovimlet och strömmen av bilar och husvagnar som passerar, erinrar jag mig något jag läste i tidningen Dagen. Det var förslag till läsekreten att: "... byta en vecka i Din stuga i fjällen mot en vecka i någon annans hus på västkusten. Kanske vill Du själv hyra eller hyra ut Din husvagn, sommarstuga eller båt. Intressena och behoven är många och skiftande, men Dagens läsekreten har en likartad livsstil och därför är förutsättningarna för att hjälpa varandra stora." Tja,

helt klart har många en likartad livsstil. Och en social gemenskap, bestående av idel skötsamma, drog-, sprit- och rökfria människor som inte använder sina inkomster till uteliv, får naturligtvis mera pengar över än medelssvensson. Pengar som kunde överföras till ekonomiska

bristområden och direkta missionsuppgifter. Men med kraftigt tilltaget verksamhetsbidrag från staten, känns det kanske inte lika angeläget med missionsoffer. Och man kan istället satsa en del på att göra livet stilfullt och komfortabelt.

Förkunnelsen om Jesu tillkommelse klingar ganska hjälplös i det fyllda jättetältet. Den andliga längtan som gör sig påmind i mötena, får sin tröst i ömma förbönstunder med karismatiska utlevelser.

Jag erinrar mig Jesu un-

dervisning de fyra sädesåkrarna. Och det öde den sådd rönt som föll bland törnarna. "Det är sagt om dem som väl höra ordet, men låta tidens omsorger och rikedomens bedrägliga lockelse, och begärelser efter andra ting, komma därin och förkväva ordet, så att det bliver utan frukt." (Mark. 4:18-19)

I den ljumma sommarkvällen står skarorna efter mötet på den stora planen utan att riktigt veta vad de ska göra. I små grupper försvinner fnittrande ungdomar bort mot campingplatserna. De äldre traskar tysta och stillsamt till sina provisoriska sovstäder. Många dröjer kvar, tittar sig håglöst omkring i folkskaran, och hoppas se något känt ansikte, träffa någon som det kan löna sig prata bort en kvällsstund med.

Någon frågade efter en böneplats.

— Vi har inte någon speciell — vi ber ju i mötena. Och många som kommer hit har kommit för att få semester och vila. Det finns ett avskilt rum i anslutning till mötestältet. Men dit går ju ingen i alla fall...

Jag minns hur jag som

forts. nästa sida

DAGENs annonsurval:

Godkänd annons

DAGEN

Stor aktion av Kristina Fredsrörelsen: STOPPA SVENSK VAPENEXPORT!

EXPRESSEN

Arne Imsen och om MARANATAS uppbyggnad - och fall

Brev från OLOF DJURFELDT:

Vill i anslutning till telefonsamtal meddela att Dagen avböjer annonsering för Pilgrimshem, eftersom vi inte anser oss i någon form kunna stödja Maranatas verksamhet.

Med utmärkt högaktning

Olof Djurfeldt

ansvarig utgivare

PILGRIMSHEM

i Stockholms city
5 min från Centralen

BO BRA ★ ÅT GOTT

i lugn och trygg miljö
rök-, alkohol- och drogfritt

Gamla Brogat. 27
Tel. 08-23 52 30

Informationsskriften som delades ut.

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter)

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 9.00 • Tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00 • Fred 20.30 - 21.00 • Lörd 22.30 - 23.00

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, 20.00 - 20.30 • Torsd 8.30 - 9.00 • Lörd 21.00 - 22.00

Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 48 64 65-8

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, **Pilgrimshem** hotell

Studio för närradio
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)

Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma
Telefon: 08 - 37 49 00, 37 58 31

MALMÖ

Mötestider: Sönd 11.00 i Ekeby (I övrigt ring för information tel. 042 - 77 682, 76 888)

Besöksadress: Truedstorp S 28, 260 51 Ekeby
Telefon: 042 - 77 682, 76 888
Postgiro: 58 32 01 - 9

OSLO

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.
Telefon: 00947 - 60 311 99, 60 300 50

TÄLTMÖTEN I STOCKHOLM 30 juli-14 aug.

Vardagar 19.30
Sönd. 11.00 o. 19.00
på N. Latins skolgård
N. Bantorget

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bön • Torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30, Sönd 15.00 Väckelsemöten
Adress: Warfvingeska Villan, Apotekargatan 17 413 19 Göteborg
Telefon: 031 - 41 48 08
Postgiro: 41 43 63 - 2

STÖD missionen i Dom. rep. och Tunisien Pg 44 10 05-6

JÖNKÖPING

Post- och besöksadress: Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping, Villa Lübeck, Hjövågen, 566 03 Håbo
Telefon: 036 - 11 19 95 el. 462 18
Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping
Telefon: 036 - 11 19 95, 11 19 96

LINKÖPING

Mötestider: Tisd. 20.30 Bibelstudium • Torsd. 19.30 Väckelsemöte • Lörd. 20.30 Bön
(Annonser: Onsd. i Östgöta Correspondenten)
Post- och besöksadress: Jakobsunds Gård 590 60 Ljungsbro
Postgiro: 97 21 85 - 3
Telefon: 013 - 635 00

GÄRDSHYTAN

(13 km söder om Askersund)

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön- och bibelstudium
Post- och besöksadress: Gärdshyttans Gård, 696 02 Hammar
Postgiro: 43 29 81 - 9
Telefon: 0583 - 707 00, 707 62 (kontoret)
Pilgrimshem, Gärdshyttans Gård, 696 02 Hammar
Telefon: 0583 - 707 00

Askersunds-Grillen: Sundsbrogatan 13-15, Askersund
Telefon: 0583 - 102 54

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Mötestider: Onsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön på Humlegården • Sönd 11.00 på Humlegården, 18.00 Väckelsemöte (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2
Telefon: 019 - 964 72 el. 019 - 964 97
Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro
Telefon: 019 - 11 44 19

MRM Musikcenter/Pilgrim Press:
Postadress: Box 12001, 700 12 Örebro
Telefon: 019-23 43 18, 23 45 80 eller 96 551

forts. fr. föreg. sida

ung kom in i en djup, andlig kris, och besökte min första konferens. Efter de allvarliga appellerna, bibelstudierna, predikningarna; i den kvardröjande atmosfären efter dagens sista möte, var det en livsnödvändighet för främst ungdomarna att söka sig till böneplatsen för att bedja, samtala med andliga fäder och mödrar, få vägledning och förbön — det gällde att till varje pris komma in i Guds plan med sitt liv.

Vad får en konferens av det här slaget för praktiska konsekvenser för dem som deltar? En broder som aktiverat sig för den illegala utdelningen av handaffischer sade lite fundersamt:

— Hur mäter man storleksordningen på en andlig rörelse? I antal kyrkor? Aktiviteter? Medlemmar? Ekonomi? I sociala konsekvenser?

Skall väl Människosonen när han kommer finna tro här på jorden.

CHRISTINA IMSEN sjunger evangelium. Volym 4

ISAK OCH REBECKA

LP-skiva:

MRL 2117 Stereo

Sida A: ISAK OCH REBECKA / JESUS, TACKSAM JAG ÄR / DET ÄR SKÖRDETID / EN STRÖM AV LIV / EFESUS / COME AND FOLLOW

Sida B: VEM KAN SKILJA DIG / MEN ETT JAG VET / MANNEN FRÅN GALLILEN / GUD HAR EJ BE-STÄMT / JERUSALEM / DET KRIGET FÅR ALDRIG STANNA

C:a pris kr. 50:- (inkl moms)
Finns på kassettband med beteckningen: KB 117

Kassetten finns även inspelad på norska och spanska.

Beställ från **MRM** Box 12001, 700 12 Örebro, Tel. 019/23 43 18

Alla välkomna till **TÄLTMÖTEN I STOCKHOLM**

30 juli – 14 aug '83

Medv.: ARNE IMSEN, Gunno Andersson, Per-Arne Imsen, Hans Brynte, Marcos Estévez, Stina Fridolfsson, Moussa Abna-Aissa, Robin Widén, Hans Lindelöw m fl tillsammans med en frigjord och jublande sångarskara.

Väckelsetältet vid Norra Bantorget (På Norra Latins skolgård)

Tider: Vardagar kl. 19.30, Söndagar kl. 11.00 o. 19.00

MARANATA!

I kväll

19.30